பாலஜீவியா
தொகுதி 2 மலர் 8
ஆகஸ்டு 1931

JL
0211, M30RV
M3;2.3.
188785

1477 . No. M. 2553.

பாலவித்யா சந்தா விபரம்.

இந்தியா, பர்மா, ஸிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு தபாற்கூலியுள்பட ரூபா. 1—8—0

சிங்கப்பூர், பினாங், தென்னாப்பிரிக்கா, ஜாவா முதலிய வெளி நாடுகளுக்கு முன்பணம் ரூபா 2—0—0

ஜீவிய சந்தா உள்நாட்டிற்கு ரூ 15. வெளி நாட்டிற்கு ரூ 20.

ஒரு வருஷத்திற்குக் குறைந்த சந்தா இல்லை.

"பாலவித்யா" தனி சஞ்சிகை அணா மூன்று

சந்தாதாரர்களுக்கு முக்கிய அறிவிப்பு.

(1) சந்தாதாரர்கள் எந்தமாதத்தில் சந்தாதாரராய்ச் சேர்ந்தாலும் ஜனவரி மாதத்திலிருந்தே கணக்கு வைக்கப்பட்டு முன் மாதத்திய சஞ்சிகைகளையெல்லாம் அனுப்புவிக்கப்படும்.

(2) நமது பத்திரிகை பிரதி இங்கிலீஷ் மீ கடைசி தேதியில் வெளிவரும். பத்திரிகை வெளியான பத்து தினங்களுக்குள், அது உங்களுக்கு வந்து சேராவிட்டால், உடனே எங்களுக்கு எழுதினால் நாங்கள் கவனிப்போம். அதற்கு மேற்பட்டால் சஞ்சிகையின் கிரயத்திற்காக மூன்று அணா தபால்பில்லை வாங்கி அனுப்பினால்தான் மறுபடியும் ஸஞ்சிகை அனுப்பப்படும்

(3) சந்தாதாரர்கள் தமது சந்தாத் தொகையை முன்னதாக மணியார்டர் பண்ணிவிட்டால் இருபாலர்க்கும் ஸௌகர்யம். வி.பி.யில் அனுப்புவதாயிருந்தால் சந்தாதாரர்களுக்கு நான்கு அணா அதிகமாக செலவாகிறது. சிங்கப்பூர், பினாங்கு முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு வி.பி.யில் அனுப்பமுடியாது. அவர்கள் முன்பணம் மணியார்டர் செய்தாவது பிரிட்டிஷ் போஸ்டல் ஆர்டர்கள் வாங்கியனுப்பித்தாவது சந்தாதாரராகச் சேரவேண்டும்.

(4) சந்தாதாரர்கள் நமக்கு கடிதம் எழுதும்போது எப்பொழுதும் சந்தா நம்பரை எழுதவேண்டும். பதில் வேண்டுவோர் ரிப்ளை கார்டாவது தபால் பில்லையாவது வைத்து அனுப்பவேண்டும்.

(5) முக்கிய குறிப்பு:—நமது ஸஞ்சிகைக்கு சிறந்த கட்டுரைகளும் ஆரியவியாஸங்களும் மற்றும் உள்ள அரிய நீதி ஸாரங்களும் பிரசுரிப்பதற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். அப்படி அனுப்பப்படுபவைகளை ஸஞ்சிகை பிரசுரிக்கும் தேதிக்கு போதுமான காலம் முந்தியே அனுப்பவேண்டும்.

விளம்பர விகிதம்.

ஒரு மாதத்திற்கு, முழுப்பக்கம் ரூ 20 அரைப் பக்கம் ரூ 1[illegible]

மற்றபடி நீண்டகால விளம்பரத்திற்கு எங்கள் ஆபீஸுக்கு எழுதவும்.

பாலவித்யா ஆபீஸ்,

நெ. 5, கீழ அய்யன் தெரு, ஸ்ரீவித்யா பிரஸ், கும்பகோணம்

பால வித்யா.

(மாதப் பத்திரிகை)

"உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும் கல்லார் அறிவிலா தார்"

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு"

தொகுதி II	1931 ஞு ஆகஸ்டுமீ பிரஜோத்பத்தி ஞு ஆவணிமீ	பகுதி VIII

ஹாஸ்யம்.

(பிரஸங்கி திரட்டியது)

நியாயாதிபதியை நோக்கி போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்:—துரையவர்களே! இத் திருடன் பலமுறை உங்களிடம் தண்டனை யடைந்தும் இன்னும் திருந்தவில்லை. இவனை பிடிப்பதும் வெகு கஷ்டமாய் இருக்கிறது.

கைதி:—எஜமானே! போலீஸ் எஜமானுக்கு சீக்கிரம் பிரமோஷன் கிடைக்கத்தான் நான் பலதரம் திருடி பிடிபட்டது. அதை ஐயா பார்க்கவில்லை.

* * * * *

தகப்பன்:—அடே! பள்ளிகூடம் போன நீ ஏண்டா வந்துவிட்டாய்? போடா, பள்ளிக்கூடம் போ.

பையன்:—அப்பா! வாத்தியார், ஏ [illegible] பிட்டு பீ,பீ, (B) என்று சொல்லி சீ[illegible] [illegible]க்கமாட்டாமல் ஓடி வந்துட்[illegible] பள்ளிக்கூடத்திற்கு [illegible]போகமாட்டேன்.

188785

அனுபவாலக்குறிப்புகள் (தொடர்ச்சி.)

[கடலூர், வே. இராமச்சந்திரன்.]

ஓர் அரிய நூல் யாருக்கோ இரவல்கொடுத்துத் திரும்பிவரவில்லை. அது போய்விட்டது என்றே எண்ணுகிறோம். பல நண்பரையும் விசாரிக்கையில் யாரும் எமக்குத் தெரியாது என்கின்றனர். இவ்விவரத்தை நம் ஆப்த நண்பருக்குத் தெரிவிக்கிறோம் அவர் இன்னும் என்னென்ன நூல் காணவில்லை என்கிறார். கூறக் கேட்டபின் தமதிடமுள்ள நம் நூல்களை திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறார். நாம் காணாமற் போய்விட்டதென்றெண்ணியவைகளும் வந்துசேருகின்றன. அதனாலேயே எல்லோரும் இந்த நண்பரைப் போன்றிருப்பரென்று நம்பி இரவல் கொடுத்து ஏமாறலாமா?

* * * *

வெகு உருக்கமாக தங்கள் துன்பங்களையும், நொந்து புண்பட்ட விஷயங்களையும், குட்டுபட்டவைகளையும், பட்டறிந்த அனுபவங்களையும் பிறரிடம் சொல்லுகின்றனர். கேட்பவர்களோ உண்மையில் அநுதாபப்படுவதுபோல் பாசாங்குசெய்கின்றனர். வாஸ்தவத்தில் கவலைப்படுபவர்களும் சிலர். ஆனாலும் எத்தகைய துன்பங்களையும் தாங்களே பட்டறிந்தாலன்றி அவற்றை உணரமுடியாது.

* * * *

சிலர், தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமொன்றுமில்லை யென்று, தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களிலும் தலையிட்டுக்கொண்டு பேச ஆரம்பிக்கின்றனர். இத்தகைய வாய் வீரம் பேசும் வீணர்கள், 'வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்திலுண்டு' என்னும் மொழியை மறந்துவிடுகின்றனர்போலும். என்னே அறிவீனம்!

* * * *

எ[illegible] செல்வமும், [illegible]ரியமும் உள்ள விடத்தில் அறிவு, [illegible] ஒழுக்கம், சாதுர்யம் [illegible] இவையனவேனும் காணப்படு[illegible]. வறுமை குடிகொண்டுள்ள[illegible]த்தில் இவை யாவும் ஒருங்கே [illegible]மைந்துள்ளன. ஈசுவர சிருஷ்டியின் விசி[illegible]திரம் அளவிடற்கரியது.

புஷ்பம், சந்தனம், ஊதுவத்தி, இவைகளுடைய வாசனை எங்கும் கம்மென்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் தாம்பூலம் போட்டுக்கொண்டே உல்லாஸமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சதிர் கச்சேரி ஆரம்பமாகவில்லை. பக்கத்திலிருந்த ஒரு அறையிலிருந்து மிருதங்கம், வீணை இவைகளுடைய சப்தம் வந்துகொண்டிருந்தது.

நிற்க, நம் விருந்தாளி தரையிலுட்கார்ந்துகொள்ளுவது கஷ்டமென்று நினைத்து ராமஸ்வாமி அய்யர் ஒரு மூலையில் அவருக்குமட்டும் ஒரு சாய்வு நாற்காலி போட ஏற்பாடு செய்தார். நம் விருந்தாளி, அங்கு தோன்றி, கன ஜோருஜோராக நடந்து அதிலமர்ந்துகொண்டதும், எல்லோரும் திரும்பி அவரைப் பார்த்துவிட்டு, குசுகுசுவென்று அவரைப் பற்றிப் பேசலானார்கள. எல்லோரும் தரையிலுட்கார்ந்துகொண்டிருக்கையில், அவருக்குமட்டும் அப்படி ஆஸனம் அளித்தது பிசகென்று நினைத்து, சிலர் ராமஸ்வாமி அய்யரைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டனர். ஆனால், சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம், நாம் முன்னே கூறிய அறையிலிருந்து தாசி மாணிக்கம் வெளிக்கிளம்பி அவ்விடத்திற்கு வரவே, எல்லோரும் தங்களுடைய பேச்சை அப்படியே நிறுத்தி, அவள்பக்கம் திரும்பி, வாயைப் பிளந்தவண்ணம் அவளைப் பார்க்கலானார்கள்.

தாசி மாணிக்கம் நடனத்தில் ஈடற்றவளென்பதுடன், நல்ல யௌவனமும் அபார ரூபலாவண்யமும் வாய்ந்தவளாகையாலும், இன்னும் அச்சமயம் அவள், தன்னைப் பார்ப்பவர்கள் அப்படியே மயங்கி புளகாங்கிதமாய் ஏக்கமுற்று துடிக்கத்தக்கவிதம் சிங்காரித்துக்கொண்டிருந்தாளாகையாலும், அவளப்படி தேஜோமயமாய் அங்கு தோன்றவே, அங்கிருந்த அனைவரும் நம் விருந்தாளியை அடியுடன் மறந்து, தங்களுடைய ஆத்மாக்களை தாசி மாணிக்கத்தின் பாதாரவிந்தங்களில் சமர்ப்பித்து, சபலம் ததும்பி நின்ற தங்களுடைய கண்பார்வையை அவள் மீது நாட்டி, உலகத்தையே மறந்தனர். மாணிக்கம் தன் சரீரத்தில்

போட்டுக்கொண்டிருந்த விலையுயர்ந்த வாசனை வெளிக்கிளம்பி, அதுவரையில் அங்கு வீசிக்கொண்டிருந்த புஷ்பம், சந்தனம் இவைகளுடைய வாசனையை அமுக்கி, எல்லோருடைய நாசிகளையும் துளைத்தது. அவள், அன்னம்போல் நடந்துவந்து, எல்லோரையும் தனுக்குடன் நமஸ்கரித்ததும், கச்சேரி துவக்கமாயிற்று. நடுவில், தன் நடனத்தை நிறுத்தி, பக்கத்திலிருந்த ஒரு வெள்ளித்தட்டை எடுத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரையும் அணுகி நமஸ்கரிக்கவே, அதுவரையில் 1 ரூபாய்க்குமேல் போவதில்லை என்று நிச்சயித்திருந்தவர்கள், அவள் சமீபத்தில் வந்து அவளுடைய சுவாசம் தங்களுடைய முகத்தில் வீசியதுமன்றி, பளபளவென்று ஜரிகையுடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த அவளுடைய பாவாடை தங்களது சரீரத்தின்மேல் படவே, தங்களை அறியாமலே பையிலிருந்த பணத்தை அப்படியே எடுத்து தட்டில் இளக்கினார்கள். இவ்விதம் கடைசியில் மாணிக்கம் நம் விருந்தாளியிடம் சென்று அவரையும் நமஸ்கரிக்கவே, அவர், அவளுடைய முகத்தையும் திரும்பிப் பார்க்காமல், ஒரு 10 ரூ நோட்டை தட்டில் எறிந்துவிட்டு, தன்னிடத்தைவிட்டு எழுந்து, வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யரிடம் சென்று,

“ எனக்குத் தலையை வலிக்கிறது. கொஞ்சம் கீழே சென்று, தோட்டத்தில் உலாவிவிட்டுவருகிறேன்.” என்று சொல்லவே, வக்கீல்,

“ அடாடா ! சரி ; தோட்டத்திற்கு வழி தெரியுமோ இல்லையோ ? வேண்டுமானால் ஒரு ஆளைக் கூட அனுப்பட்டுமா ? ” என்று வினவினார். விருந்தாளி,

“ வேண்டாம். எனக்கு வழி தெரியும். இதோ 10 நிமிஷத்தில் வந்துவிடுகிறேன். ” என்று கூறிவிட்டு, கீழே சென்றார். வழியிலிருந்த வேலையாட்களும் போலீஸ்காரர்களும், அவருக்கு பணிவுடன் வழிவிட்டு, மரியாதையுடன் நமஸ்கரித்தனர்.

நிற்க, மாடியில் சதிர் கச்சேரி வரவர மிகவும் குதூகலத்துடன் நடந்தது. தாசி மாணிக்கம், அன்று தன் முழுத் திறமையையும் வசீகரத்தையும் வெளிக்காட்டி, எல்லோரையும் சந்தோஷப்படுத்தி, தன் மாயவலையில் சிக்க வைத்தாள். அச்சமயம், வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யரைப் பார்த்தவர்கள் ஆச்சர்யப்படாமலிருக்க முடியாது. அதுவரையில் அவருடைய முகத்திலிருந்த கம்பீரத் தோற்றமும், திமிறும் அடியுடன் மறைந்து, அவைகளுக்கு பதிலாக, ஒரு அசட்டுப் பார்வையும், காமவிகாரமும் கூத்தாடிக்கொண்டிருந்தன. ஏற்கனவே, அவ்வூரில் அவருக்கும் தாசி மாணிக்கத்துக்கும் உள்விஷய முண்டென்று வதந்தியுண்டு. அப்படி சந்தேகித்தவர்கள் அச்சமயம் அவரைக் காண நேரிட்டால், அது நிச்சயமென்று சந்தேகமற எளிதில் கண்டுகொள்ளுவார்கள். அவருடைய நேத்திரங்கள் பிடிவாதத்துடன் மாணிக்கத்தையே பின்தொடர்ந்தன. அவள் பாடும்பொழுது அவருடைய கைகள் தாளம் போட்டதையும், அவள் அபிநயம் செய்யவாரம்பித்ததும் அவரையறியாமலே அவருடைய கால்கள் ஆடுவதையும் கவனித்தவர்கள் அன்று தாசி மாணிக்கத்தின் கச்சேரியா அல்லது நம் வக்கீலின் கச்சேரியா என்று ஆச்சர்யப்படுவார்கள்.

இவ்விதம் அங்கிருந்த அநேகமாய் எல்லோரும் தாசி மாணிக்கத்தினிடம் ஈடுபட்டு பரவசமாயுட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் வயது முதிர்ந்த சிலர்மட்டும் வேறிடத்தில் தங்கள் கவனத்தை செலுத்தலுற்றனர். அதற்குள், கீழே இரவில் நடக்கவிருந்த விருந்தின்பொருட்டு தயாராகும் சமையலின் வாசனை கிளம்பி, தாசி மாணிக்கத்தின் வாசனையையும் அமுக்கி, அவர்களுடைய நாவில் நீர் ஊறச்செய்துகொண்டிருந்தது. ஆகவே, சிலர் மாணிக்கத்தினிடம் ஈடுபட்டும், பாக்கியுள்ளவர்கள் சாப்பாட்டை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டுமிருந்தனர். இவ்விதம் இரவு 8½ மணியாயிற்று. அச்சமயம், ராமஸ்வாமி அய்யருடைய முதல் குமாஸ்தா வாஞ்சி அய்யர், தன் யஜமானரிடம் வந்து மரியாதையுடன்,

"கீழே ஒருவர் உங்களைக் கூப்பிடுகிறார்." என்று சொல்லவே, வக்கீல், முகத்தை சுளுக்கிக்கொண்டு, வெறுப்புடன்,

"யாரது? மேலே அழைத்துவாரும்." என்றார். வாஞ்சி அய்யர், பயபக்தியுடன்,

"அவர் உங்களை முதலில் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார். அவரும் கிட்டத்தட்ட உங்களுடைய சம்பந்தியின் பிள்ளையைப்போலவே இருக்கிறார்." என்று கூறவே, ராமஸ்வாமி அய்யர் வியப்புற்று கீழே சென்றார்.

கீழே அவரை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தவண்ணம் சுமார் 25 வயதுள்ள ஒருவர் நின்றுகொண்டிருந்தார். அவரும், நம் விருந்தாளியைப்போலவே, மேல்நாட்டு உடைகளை மிகவும் நாகரீகத்துடன் அணிந்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் அவருடைய முகத்தில் நம் விருந்தாளியைக்காட்டிலும் அதிகமான கல்வியின் குறிகளும், ஒரு தீர்ந்த பெருந்தன்மையும் நன்கு புலப்பட்டன. அவர், வக்கீலைக் கண்டதும்,

"ராமஸ்வாமி அய்யர்வாள்! நான் எழுதியபடி நாலு மணி வண்டியில் வராததைப்பற்றி மிகவும் வருந்தப்படுகிறேன்." என்றார். இதைக் கேட்டதும் ராமஸ்வாமி அய்யர் ஒன்றும் புரியாமல், திகைப்புற்று, மனம் பதற,

"ஐயா! நீர் சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லையே? நீர் யார்?" என்று வினவ, வந்தவரும், ஆச்சர்யப்பட்டவராய்,

"அடாடா! நான் யாரென்பதை முதலில் சொல்லாதது என்மேல்தான் பிசகு. நான் உங்கள் பையன் கங்காதரனுடைய மச்சுனன் கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஏன்? நான் பட்டாபுரம் ஜங்ஷனிலிருந்து உங்களுக்கு அடித்த தந்தி வரவில்லையோ?" என்று கேட்டார். உடனே ராமஸ்வாமி அய்யருக்கு பகீரென்றது. அவர் தன் செவிகளையே நம்ப இஷ்டப்படாதவர்போல், பிரமித்து, கொஞ்சநேரம் சிலைபோல் நின்றார்.

இதற்குள் அங்கு வந்துசேர்ந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யர், வந்தவர் கூறியவார்த்தைகளைக் கேட்டதும்,

"ஆஹா! மோசம் போய்விட்டோம். இதுவரையில் இங்கிருந்த விருந்தாளியே நாகலிங்க நாடான்." என்று கூவினார். பிறகு, நாம் வக்கீலைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி உடனே சென்று நகைப்பெட்டியைப் பாருங்கள்." என்று துரிதப்படுத்தினார்.

பாவம்! ராவ்பஹதூர் ராமஸ்வாமி அய்யர் என்ன செய்வார்.

"அடபாவமே! நகைகள் அவனிடமே இருக்கின்றனவே." என்று கூச்சலிட்டார். சபேசய்யர், கொஞ்சம் ஆத்திரத்துடன் அவரை நோக்கி,

"ஏன் ஸ்வாமி! இதுவரையில் நீங்கள் உங்களுடைய சம்பந்தியின் பிள்ளையை நேரில் பார்த்ததில்லை யென்று என்னிடம் சொல்லவில்லையே?" என்று கேட்க, வக்கீல்,

"என்ன ஐயா? இந்த நாடாரப்பயல் இப்படிச் செய்வானென்று எனக்கெப்படித் தெரியும்? சரி; நகைகள் போனது போய்விட்டது. இவ்விஷயம் வெளியாகுமானல் எனக்கு அசட்டுப்பட்டந்தான் மிஞ்சும்." என்று கூறிவிட்டு, வந்தவரைப் பார்த்து, "வா அப்பா! உள்ளே போவோம்." என்று அழைத்தார். வந்தவர் ஒன்றும் புரியாமல் நம் வக்கீலை உற்றுநோக்கியவண்ணம் உள்ளே சென்றார். ராமஸ்வாமி அய்யர் அவரையும் சபேசய்யரையும் அழைத்துக்கொண்டு, பக்கத்திலிருந்த தன் குமாஸ்தா வாஞ்சி அய்யரிடம் அங்குநடந்த விஷயத்தை வெளியிடாமலிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, தன் அறைக்குச் சென்றார். எல்லோரும் உள்ளே நுழைந்ததும், கதவை உட்பக்கம் தாளிட்டுக்கொண்டு, மற்ற இருவர்களையும் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, தானும் மனோவியாகூலத்துடன் தொப்பென்று ஒரு ஆஸனத்தில் விழுந்தார். அந்த ஆஸனத்தின் முன் போடப்பட்டிருந்த ஒரு மேஜையின்மேல் ஒரு கடிதம்

காணப்பட்டது. உடனே, ஆவலுடன் அதை யெடுத்து கீழ்க்கண்டவாறு வாசித்தார் :—

"ராவ் பஹதூர் ராமஸ்வாமி அய்யர் அவர்களுக்கு, உம்முடைய நகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டேன். மிகவும் சந்தோஷம். நான் இவ்விதம் திருடனாய் மாறியதற்குக் காரணம் உம்போன்ற பணக்காரர்களுடைய வீண் டாம்பீகமும், அதன்பலனாய் ஏழை ஜனங்கள் படும் கஷ்டமுமே யொழிய வேறல்ல. உம்முடைய நகைகள் பணமாய் மாற்றப்பட்டு எளிய நிலைமையிலிருக்கும் யோக்கியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். இனியாகிலும், நீர் பணத்தை கண்டபடி, தாசி மாணிக்கத்தின்பொருட்டும், இதர அக்கிரமமான கார்யங்களிலும், வீண் விரயம் செய்யாமல், ஏழைகளைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு உபயோகிக்கவும்.

உம்முடைய சம்பந்தியின் மகன் பட்டாபுரம் ஜங்ஷனில் கொடுக்கும்படி என் ஆளிடம் எழுதிக்கொடுத்த தந்தி இத்துடனிருக்கிறது.

இப்படிக்கு
ஏழைகளின் ஊழியன்,
நாகலிங்க நாடான்."

இக் கடிதத்தின் கீழிருந்த மற்றொரு கடிதத்தில் கீழ்க்கண்ட தந்தி எழுதப்பட்டிருந்தது.

"பட்டாபுரம்
ராமஸ்வாமி அய்யர், வக்கீல், கிரிபுரம்,
எதிர்பாராத சம்பவத்தினால் இங்கு தங்க நேரிட்டுவிட்டது. 6மணி வண்டியில் புறப்பட்டு, 8மணிக்கு அங்கு வருகிறேன். கிருஷ்ணமூர்த்தி."

வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யர் இக் கடிதங்களை வாசித்தானதும் பெருமூச்செறிந்தவண்ணம் சபேசய்யரிடம் எறிந்தார். அதில் தந்தி எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் பார்த்ததும், வந்தவர்,

"ஆஹா! இதுதான் நான் பட்டாபுரம் ஜங்ஷனில் கொடுக்கும்படி எழுதிய தந்தி." என்று கூவினார்.

கிற்க, சபேசய்யர், அக்கடிதங்களை வாசித்துவிட்டு, விசனத்துடன் வந்தவரை நோக்கி,

"ஐயா! தயவுசெய்து வழியில் நடந்ததை விபரமாய்ச் சொல்லவேண்டும்." என்று கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால் வந்தவர்,

"முதலில் இங்கு நடந்ததை நீங்கள் சொல்லுங்கள்." என்று கேட்கவே, ராமஸ்வாமி அய்யர் அதைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லிமுடித்தார். இதைக் கேட்டதும் வந்தவருக்குண்டான ஆச்சர்யத்திற்களவில்லை. அவர், கொஞ்சநேரம் பிரமையுடன் மற்ற இருவர்களையும் நோக்கிவிட்டு, பிறகு,

"என்ன அநியாயம்! என்ன தந்திரம்!" என்றார். சபேசய்யர் வழியில் நடந்ததை சொல்லும்படி மறுபடியும் கேட்டுக்கொள்ளவே, அவர்,

"நான் இன்று காலை காமாக்ஷிபுரத்தில் ஒரு முதல் வகுப்பு வண்டியிலேறி உட்கார்ந்துகொள்ளும்பொழுது, அதில் ஏற்கனவே, நல்ல அந்தஸ்துள்ளவர்போல் தோன்றிய இருவர் இருந்தார்கள். பிறகு, வண்டி புறப்பட்டதும், மூவரும் பேசவாரம்பித்தோம். நான் ஒரு டாக்டர் என்பதை அறிந்ததும் அதில் ஒருவன் தான் கொக்குபுரம் ஜமீன்தாரென்றும், தானும் கிரிபுரம் வருவதாகவும், தான் சென்ற சில வருஷகாலமாக ஹிருதய சம்பந்தமான ஒரு கொடிய வியாதியினால் மிகவும் கஷ்டப்படுவதாகவும், அது திடீர் திடீரென்று வந்து தன்னை ஹிம்ஸிப்பதாகவும், அவ்வியாதியைத் தீர்ப்பவர்களுக்கு வேண்டுமானால் தன் சொத்து முழுமையையும் கொடுக்கத் தயாரென்றும் சொல்லவே நானும் நம்பிவிட்டேன். பிறகு அதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டு வந்தோம் பாக்கியிருந்த மூன்றாவது பேர்வழி, தான் ஜமீன்தாருடைய தம்பி யென்று சொல்லிவிட்டு, எப்படியாகிலும் தன் தமயனுடைய வியாதியைத் தீர்க்கும்படி என்னை வேண்டிக்கொண்டான். அவ்விருவரும் ஆங்கிலேய பாஷையில் என்னுடன் பேசியதிலிருந்து, அவர்கள் நன்றாய்ப் படித்தவர்களென்பதில் சந்தேகமில்லை.

கடைசியில் பட்டாபுரம் ஜங்ஷன் வர 5 நிமிஷ நேரம் இருக்கும்பொழுது, அந்த ஜமீன்தார் திடீரென்று அவ்வலி வந்துவிட்டவன் போல் தரையில் விழுந்து, தன் கைகால்களை முறுக்கிக்கொண்டு பாசாங்கு செய்யவாரம்பித்தான். ஆனால் அது பாசாங்கென்பது இப்பொழுதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது. அப்பொழுது நான் நம்பிவிட்டேன். அவன் அப்படி கீழே விழுந்து பாசாங்கு செய்யவாரம்பித்ததும், அவனுடைய தம்பி, அந்த ஸ்திதியில் அவர் கிரிபுரம் போவது பிசகென்றும், பட்டாபுரம் ஜங்ஷனிலேயே அவரை இறக்கிவிடவேண்டுமென்றும் சொல்லிவிட்டு, என்னைப் பார்த்து தயவுசெய்து அந்த ஜங்ஷனிலிறங்கி அவருக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளைச் செய்துவிட்டு அடுத்தவண்டியில் கிரிபுரம் போகும்படி கல்லுங் கரையும் விதம் மன்றாடினான். நானும் நம்பி சம்மதித்தேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பட்டாபுரம் வர, ஜமீன்தாரை மெள்ள இறக்கி, முதல் வகுப்புப் பிரயாணிகள் தங்கும் அறைக்குக் கொண்டுபோனோம். நாங்கள் வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கியதும், பக்கத்திலிருந்த வேலைக்காரர்கள் உட்காரும் வண்டியிலிருந்து இருவர் வெளிக்கிளம்பி, ஜமீன்தாருடைய சேவகர்கள் போல் பாசாங்கு செய்து, எங்களுடைய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டுவந்தனர்.

நான் ஜமீன்தாருக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளைச் செய்வதற்குள் நாங்கள் வந்த வண்டி போய்விட்டது. ஆகவே, அவ்விதம் நான் அங்கு தங்கிவிட்டதை உங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக, இத் தந்தியை எழுதி அதைத் தந்தி ஆபீஸில் கொடுக்கும்படி அவ் வேலையாட்களில் ஒருவனிடம் கொடுத்தேன். அவன் இதைக் கொடுக்கவில்லையென்பது இப்பொழுது வெளியாகிறது. நான் ஜமீன்தாருக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளைச் செய்துவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த சிற்றுண்டிச்சாலைக்குச் சென்று காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு, கால் மணி நேரம் கழித்து திரும்பியபொழுது, ஜமீன்தாராவது அவருடைய தம்பியாவது காணப்படவில்லை. எல்லோரும் மாயமாய்ப் போய்விட்டனர். என்னுடைய சாமான்களும்

போய்விட்டன. நான் உடனே இவ் விஷயத்தைப் போலீஸாருக்குத் தெரிவித்தேன். ஆனால் அப்பொழுது நான், அவர்கள் என்னுடைய பெட்டியையும் மற்ற சாமான்களையும் களவாடும்பொருட்டே அப்பேர்ப்பட்ட தந்திரம் செய்தார்களென்று நினைத்தேனேயொழிய, இவ்விதம் இங்கும் கொள்ளையடிக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பார்களென்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை.'' என்று முடித்தார்.

இதைக் கேட்டதும் ராமஸ்வாமி அய்யரும் சபேசய்யரும் வியப்புற்று, பேசவும் சக்தியற்றவர்கள்போல், கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்திருந்தனர். இதற்குள் சபேசய்யருடைய முகம் அபஜயத்தினாலும் விசனத்தினாலும் வாடிவிட்டது. அவர், தாழ்ந்த குரலில்,

‘‘சரி; நாகலிங்க நாடான் எப்படியோ இவர் இன்று இங்கு வருகிறாரென்பதையும், இன்னும் இவரை நீங்கள் இதுவரையில் நேரில் பார்த்ததில்லை என்பதையும் அறிந்துகொண்டு, இவ்விதம் நம்மை ஏமாற்றியிருக்கிறான். ஆனால் அவன் முடிவில் தன் அசட்டு தைரியத்தினாலேயே மாட்டிக்கொள்ளுவானென்பது நிச்சயம்.'' என்றார்.

அத்தியாயம் 11.

இங்கு இப்போது தன் தங்கையைப் பார்க்கும்பொருட்டுச் சென்ற நம் மரகதவல்லியின் காதலன் ராமானுஜத்தைக் கவனிப்போம். கடைசியில் அவன், அக் கிராமத்தை அடைந்து, தன் தங்கையைப் பார்த்தபொழுது, அப்பெண்மணி மிகவும் அபாயகரமான நிலைமையிலிருந்தாளென்பது வாஸ்தவமே. ஆனால் தெய்வானுக்கிரகத்தினால் அவள் அதிலிருந்து தப்பி, வரவர கொஞ்சம் சௌக்கியமடைந்தாள். இருந்தபோதிலும் ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 3 மணிவரையில் அவளுடைய உயிருக்கு இனி பயமில்லை என்பது நன்றாய்த் தெரியவில்லையாகையால், அதுவரையில் ராமானுஜம் அவளைவிட்டு வர மனமில்லாமல் தயங்கிக்

கொண்டிருந்தான். பிறகு, தன் தந்தையுடன் புறப்பட்டு,
அன்று இரவு சுமார் 8 மணிக்கு கிரிபுரம் திரும்பி வந்து
சேர்ந்தான்.

மறுநாட் காலை தன் காதலி மரகதவல்லியின் விவாஹ
மென்பதை அவன் அறிந்தவனாகையால், அவன் அச்சம
யம் அநுபவித்த கவலையை வர்ணிக்கமுடியாது. ஒருக்கால்
தானும் தன் நண்பனும் அவ்வளவுதூரம் சிரமப்பட்டும்,
ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லாமற்போய், முடிவில் மைனர்
கோவிந்தசாமி மரகதவல்லியை விவாஹம செய்துகொண்டு
விடுவானோவென்று பதறினான். இவ்விதம் திகைப்புற்று
ஒன்றும் புரியாமல், தான் இல்லாத சமயத்தில் தன் நண்
பன் என்னென்ன செய்தானென்பதை யறிய அடக்க இய
லாத ஆவலுடன், உடனே சென்று பாலகிருஷ்ணனைப் பார்க்
குமெண்ணத்துடன், தன் தந்தையிடம் உத்திரவு பெற்றுக்
கொண்டு அவரை விட்டுப் பிரிந்து, தன் நண்பனுடைய
வீட்டை நோக்கி துரிதமாய் நடந்தான். கிரிபுரம் ரயில்
வே ஸ்டேஷனுக்கும் பாலகிருஷ்ணனுடைய வீட்டிற்கு
மிடையில் டாக்டர் கேசவ முதலியாருடைய வீடிருந்ததால்,
வழியில் அவருடைய வீட்டில் கல்யாண ஏற்பாடுகள் எம்
மட்டிலிருக்கின்றன வென்பதை அறிய ஆவல்கொண்டவ
னாய் அவ்வீட்டை யணுகியவன் திடுக்கிட்டான்.

டாக்டர் கேசவ முதலியாருடைய வீட்டு வாசலில் போ
டப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய பந்தல் காண்போர் ஆச்சர்யத்
துடன் ஸ்தம்பித்து நிற்கத்தக்கவிதம் அலங்கரிக்கப்பட்டி
ருந்தது. ஏற்கனவே அதற்குள் பலவித மங்களவாத்திய
ங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஜனங்கள் ஏராளமாய்
அவ்வீட்டிற்குள் போவதும் அதிலிருந்து வெளியே வரு
வதுமாயிருந்தனர். பெண்மணிகள் சிலர் தங்களுடைய
சரீரங்கள் முழுமையும் வைரங்கள் மின்ன, விலையுயர்ந்த
அழகிய பட்டாடைகளாலும் புஷ்பத்தாலும் சிங்காரித்
துக்கொண்டு, குதூஹலத்துடனும் காணப்பட்டனர். இவை
கள் எல்லாவற்றையும் கண்டதும், ராமானுஜம், ஒருக்கால்
அன்று காலையிலேயே விவாஹம் நடந்துவிட்டதோ என்று

உள்ளம் பதற, வேகமாய் நடந்து, அவ்வீட்டின் சமீபத்தில்
காணப்பட்ட ஒருவனை நோக்கி, ஒன்றும் தெரியாதவன்
போல்,

"அப்பா! இவ்வீட்டில் என்ன விசேஷம்?" என்று
விசாரிக்க, அம்மனிதன்,

"டாக்டர் கேசவ முதலியாருடைய மகளுக்கு நாளை
தினம் விவாஹம்." என்று விடையளிக்கவே, ஒருதரம்
"அப்பாடா!" என்று பெருமூச்செறிந்தான். ஆனாலும்
அவனுடைய திகிலும் கவலையும் அவனை இன்னும் விடாமல்
வதைக்கலுற்றன. ஆதலால், அவன்,

"கல்யாண ஏற்பாடுகள் இவ்வளவு மும்முரமாய் நடப்
பதிலிருந்து, என் தோழன் பாலகிருஷ்ணன் இதைத்தடுக்க
சக்தியற்றுவிட்டானென்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.
ஹே தெய்வமே! நான் என் உயிர்நிலையென்று மதித்துக்
காதலிக்கும் என் கண்மணியை என்னிடமிருந்து அபக
ரித்து பரம சண்டாளனாகிய அப்பாவி அடையாமலிருக்க
கிருபை செய்வாயாக." என்று தன்னுள் பிரார்த்தித்த
வண்ணம் மேலும் துரிதமாய் நடந்தான்.

கேசவ முதலியாருடைய வீட்டிற்கும் பாலகிருஷ்ண
னுடைய வீட்டிற்குமிடையில் ராமானுஜத்தின் வீடிருந்த
தால் அவன் தன் கையிலிருந்த ஒரு மூட்டையை வீட்டில்
வைத்துவிட்டுப் போகலாமென்று அதை யணுகியபொழுது
அதன் வெளிக்கதவு பூட்டப்பட்டிருந்ததால் தன் தந்தை
இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லையென்பதை யறிந்து மாடிக்
குச் சென்று, தன் அறையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே
நுழைந்தவன் தரையில் ஒரு கடிதம் காலில் தட்டுப்படுவதை
யுணர்ந்து அதை யெடுத்தான். பிறகு, விளக்கை யேற்றி,
ஆவலுடன் அக் கடிதத்தை வாசிக்கலானான். அது முதல்
நாள் தான் புஷ்ணிப்பேட்டைக்குப் புறப்படுமுன் பால
கிருஷ்ணனால் எழுதப்பட்ட கடிதமே யொழிய வேறில்லை.

அக்கடிதத்தில், பாலகிருஷ்ணன், தான் வக்கீல் குமா
ஸ்தா முத்துராமனைக் கண்டு பேசியதையும், பிறகு இரவில்

மைனர் கோவிந்தசாமியையும் வக்கில் கணபதிய்யரையும் கையும் களவுமாய்ப் பிடித்ததையும், இன்னும் கோவிந்தசாமி தன்னிடம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயங்களையும், மறுநாட்காலை பூஷணிப்பேட்டை பிராமணன் தன் வீட்டிற்கு வந்ததையும் அதன் பலனாய் தான் அப்பிராமணனுடன் போவதையும் விபரமாய் எழுதிவிட்டு, கடைசியில், "நான் எப்படியும் நாளைக் காலை (ஞாயிற்றுக்கிழமை) 10 மணிக்குள் திரும்பிவிடும் எண்ணத்துடன் போகிறேன். அப்படி நான் வராவிட்டால், மைனர் கோவிந்தசாமியின் சதியாலோசனையின் பலனாய் பெரும் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டேனென்பதை நீ நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால் நீ எப்படியும் நாளை இரவிற்குள் கிரிபுரம் திரும்பி வந்துவிடுவாயென்று நம்புகிறேன். நீ வந்ததும் என் வீட்டிற்குச் சென்று விசாரித்துப்பார். நான் அதற்குள் திரும்பி வந்திராவிட்டால், உடனே மைனர் கோவிந்தசாமியைப் பிடித்துக்கொள். வேண்டுமானால் இக்கடிதத்தை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யரிடம் காண்பித்து, அவனைக் கைதுசெய்ய ஏற்பாடு செய். ஜாக்கிரதை." என்று எழுதியிருந்தான்.

இக்கடிதத்தை வாசித்ததும், ராமானுஜம், அதை அப்படியே மடித்துத் தன் சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு, அவசரத்தில் தன் அறையைப் பூட்டவும் மறந்து வெளியே ஓடினான். வழியில், "இனி, இந்தப் பாபி (கோவிந்தசாமி) மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ளுவது முடியாத காரியம். இருக்கட்டும். முதலில் சென்று பாலகிருஷ்ணனுடைய சமாசாரமென்னவென்று பார்ப்போம்." என்று தீர்மானித்து, பாலகிருஷ்ணனுடைய வீட்டை நோக்கி ஓடினான். அங்கு, கோபல செட்டியார் திண்ணையில் மேலும் கீழும் உலாவியவண்ணமிருந்தார். உடனே, ராமானுஜம் அவருடன் தன் நண்பனைப்பற்றி விசாரிக்க, கோபால செட்டியார் அவன் ஒரு முக்கிய காரியார்த்தமாய் பூஷணிப்பேட்டை போயிருப்பதாகவும், திங்கட்கிழமை மாலை திரும்பிவருவதாக கடிதம் எழுதியிருப்

பதாகவும் கூறவே, ராமானுஜம், ஏதோ சந்தேகித்தவன் போல்,

"தயவுசெய்து அவன் எழுதிய கடிதத்தை என்னிடம் காட்டுங்கள்." என்று கெஞ்சவே, கோபால செட்டியார், வியப்புற்று, அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று, சீக்கிரம் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து அவனிடம் கொடுத்தார். ராமானுஜம், பரபரப்புடன் அதை வாசித்து, அதிலெழுதப்பட்ட விஷயம் செட்டியார் கூறியதைப்போலவே இருப்பதைக் கண்டான். ஆனால் அதிலிருந்த கையெழுத்து தன் நண்பனுடையதல்லவென்பதை உடனே அறிந்துகொண்டான். "சரி; பாலகிருஷ்ணன் ஏதோ ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டானென்பது நிச்சயம். இன்னும் கோபால செட்டியார் தன் சூழ்ச்சியை சந்தேகிக்காமலிருக்கும்பொருட்டு, கோவிந்தசாமி தானே இவ்விதம் கடிதம் எழுதியிருக்கவேண்டும். நாங்கள் செய்யும் காரியங்களெல்லாம் கோபால செட்டியாருக்குத் தெரியாதாகையால், அவர், இக்கடிதத்தை சந்தேகித்து, நன்றாய்க் கையெழுத்தைக் கவனிக்க நியாயமில்லை." என்று எண்ணமிட்டவனாய் மேலும் சிந்திக்கலானான். "ஆனால் என் சந்தேகத்தை நான் கோபால செட்டியாரிடம் கூறும் பக்ஷத்தில், அவர் வீண் கலவரமடைந்து குழப்பமுண்டாகும். இருக்கட்டும்." என்று ஒருவிதத் தீர்மானத்திற்கு வந்தவன்போல், செட்டியாரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, பதறிய மனதுடன், வெளியே சென்றான். இதற்குள் ஒருக்கால் கோவிந்தசாமி தன் நண்பனைக் கொலை செய்திருப்பானோவென்ற பயமும் கவலையும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு வதைக்கலுற்றன. ஆனாலும், வரவர, அவனுடைய உள்ளத்தில் ஒருவித வீராவேசம் பொங்கியெழுந்து அதன் பலனாய் அவன் கைகால்கள் துடித்தன. "இச்சண்டாளனை நான் லேசில் விடேன்." என்று வாய்விட்டுக் கூறியவண்ணம் துரிதமாய் நடந்தான்.

அவன் கொஞ்சதூரம் சென்றதும், எதிர் திசையிலிருந்து நம் மைனர் கோவிந்தசாமி வருவதைக் கண்டதும்,

அவன் சரீரத்தில் கிளம்பிய பல உணர்ச்சிகளை வர்ணிப்பது அசாத்தியம். உடனே எல்லாவற்றையும் மறந்து அப்படியே ஆவேசங்கொண்டவன்போல் ஓடி கோவிந்தசாமியின் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

நிற்க, கோவிந்தசாமி திடீரென்று ஒரு பிசாசைக் கண்டவன்போல் நடுநடுங்கி ஸ்தம்பித்து நின்றான். அதுவரையில் அவன் இனி தான் மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ளுவதை ஒருவனாலும் தடுக்கமுடியாதென்று மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தானாகையால், இவ்விதம் ராமானுஜம் தன் எதிரில் தோன்றவே, அம்மனக்கோட்டை சின்னாபின்னமாயுடைந்து விழுந்தது. அச்சமயம், கோவிந்தசாமி தன்னை மிகவும் தளுக்குடன் சிங்காரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இருவரும் கொஞ்சநேரம் பேசாமல் ஒருவரை மற்றொருவர் உற்றுநோக்கியவாறு நின்றனர். ராமானுஜத்தின் முகம் கோபத்தினால் சிவந்து பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாய் இருந்தது. கோவிந்தசாமியின் முகம் பயத்தினால் வெளுத்து விகாரமடைந்துவிட்டது. அவனுடைய கைகால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் சீக்கிரம் அவன் தன் தடுமாற்றத்தையும் பீதியையும் அடக்கிக்கொண்டு மிகவும் இருமாப்புடன் பேசவாரம்பித்தான். அவன், தன் விஷயங்கள் முழுமையும் பாலகிருஷ்ணன் ஒருவனுக்குமட்டுமே தெரியுமென்றும் அவைகளை ராமானுஜமும் தெரிந்துகொண்டிருப்பானென்றும் எதிர்பார்க்கவில்லையாகையால், அட்டஹாசத்துடன்,

“என்னடா மட்டி நாயே! உடனே என் கையை விடு,” என்று சீறினான்.

இதைக் கேட்டதும், ராமானுஜம் கோபத்தின் மிகுதியால் தான் இன்னது செய்கிறோமென்பதையும் உணராமல் கோவிந்தசாமியின் இடது கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு அறை கொடுக்கவே, நம் மைனர் “ஐயோ!” என்று வீரிட்டலறினான்.

அதே சமயம் சற்றுதூரத்தில் ஒரு குதிரையின்மேல் வந்துகொண்டிருந்த ஒருவர், மைனர் போட்ட கூச்சலைக் கேட்டு, விரைவாக அவர்களிடம் வந்தார். அவர் அவ்வூர் போலீஸ் ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் குருஸ்வாமி முதலியாரேயொழிய வேறல்ல. அவர் மிகவும் நீசசுபாவமும் தான் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தனென்ற திமிறும் அகம்பாவமும் வாய்ந்தவர்.

அவ்விதம் தங்களை நோக்கி வருபவர் யாரென்பதை அறிந்ததும், ராமானுஜம், தான் பிடித்துக்கொண்டிருந்த கரங்களை விட்டுவிட்டு மைனரை நோக்கி, “அடே! நீ ஏதேனும் வம்பு செய்வாயாகில் உன்னை இவரைக்கொண்டே கைதுசெய்யச் சொல்லுவேன். உன் விஷயமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். உஜார்.” என்று கண்டிப்பாய்க் கூறி முடிப்பதற்குள், ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் குருஸ்வாமி முதலியார் அங்கு வந்துசேர்ந்தார். அவர், அதிகாரத் தொனியில்;

“யாரடா அங்கே! வீதியில் என்ன சண்டை?” என்று வினவியவண்ணம், அவ்விருவரையும் உற்றுநோக்கினார். அவருக்கு நம் ராமானுஜத்தை நன்றாய்த் தெரியுமாகையால், “என்ன அப்பா! நீ நடேசமுதலியாருடைய மகனல்லவோ? இந்த வேளையில் இங்கென்ன சண்டைபோடுகிறாய்?” என்று கேட்க, ராமானுஜம்,

“ஒன்றுமில்லை. இருவரும் சாதாரணமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்,” என்று விடையளித்தான். உடனே குருஸ்வாமி முதலியார், கோபத்துடன்,

“அடே! என்னை என்ன மடையனென்று நினைத்துவிட்டாயோ? நீ இவனை அடித்ததையும் இவன் வலிபொறுக்க முடியாமல் வீரிட்டலறியதையும் நான் கேட்டுக்கொண்டே வந்தேன். சரி; உடனே இவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லுங்கள்.” என்று ஆக்ஞாபித்துவிட்டு மேலே அங்கு தாமதிக்காமல் போய்விட்டார்.

அவர் சென்றதும், ராமானுஜம், கோவிந்தசாமியை நோக்கி,

"அடே! வா; இதோ இத் தோட்டத்திற்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு பேசுவோம்." என்று அழைக்கவே, மைனர், சினத்துடன்,

"சீச்சீ! என்னமோ துரைமகன்போல் பேசுகிறாயே. நீயும் நானும் பேச என்னடா இருக்கிறது? நீ என்னை இவ்விதம் அடித்ததற்கு தகுந்த தண்டனை கூடிய சீக்கிரம் அடைவாய்." என்றான்.

"அடே! உனக்கு என்னைத் தண்டிக்க சக்தியுண்டானால் உன் சாமர்த்தியத்தை இவ்விடத்திலேயே காண்பி. சீ! ஆண்மைத்தனமற்ற மிருகமே! தண்டனை அடைய வேண்டியவன் நீயா அல்லது நானா வென்பது சீக்கிரம் வெளியாகும். நீ உடனே மரியாதையுடன் என்னுடன் இத்தோட்டத்திற்கு வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இதோ உன் மற்றொருகன்னமும் என் அறையின் ருசி பார்க்கும். என்ன சொல்லுகிறாய்? வீண் வம்பு செய்யாமல் வருகிறாயா? அல்லது உன் சிண்டைப் பற்றி பலவந்தமாய் நான் இழுத்துக்கொண்டு போகட்டுமா?" என்று ராமானுஜம் வினவினான்.

ராமானுஜத்தின் தீர்மானத்தையும் அவனுடைய முகத்தின் பயங்கரத் தோற்றத்தையும் கண்ட கோவிந்தசாமி தான் திமிறுவதில் பிரயோஜனமில்லையென்பதையறிந்தும், தவிர தான் முதலில் வாங்கிய அறையினால் உண்டான எரிச்சல் இன்னும் அடங்கவில்லையாகையால் மேலும் அறை வாங்க பயந்தும், பெட்டிப் பாம்புபோல் அடங்கி, ராமானுஜத்தைப் பின்பற்றி, பக்கத்திலிருந்த ஒரு தோட்டத்திற்குள் சென்றான். அங்கு காணப்பட்ட ஒரு ஆஸனத்தில் இருவரும் உட்கார்ந்துகொண்டதும், ராமானுஜம்,

"ஏண்டா! இன்னும் மரகதவல்லியை கட்டிக்கொள்ளும் எண்ணத்தை நீ விடவில்லையோ?" என்று பரிஹாஸக் குரலில் கேட்க, கோவிந்தசாமி, தன் கலவரத்தை அதற்குள் மறுபடியும் மறைத்துக்கொண்டு, கர்வத்துடன்,

"பைத்தியமே! அதை நான் ஏன் விடவேண்டும்? அடே! இக்கல்யாணத்தைத் தடுக்க உங்களால் முடியாதென்று நான் பலதரம் சொல்லியிருக்கிறேன். நாளை 8 மணிக்குள் மரகதவல்லி என் மனைவியாய்விடுவாள்." என்று விடையளிக்கவே, ராமானுஜம்,

"சீச்சீ மட்டி நாயே! மரகதவல்லியின் பெயரை உன் வாயால் கூறவும் நீ யோக்கிதையற்றவன். நாளைக் காலை 8 மணிக்குள் நீ சிறைச்சாலையிலிருப்பாயேயொழிய, அவளை விவாஹம் செய்துகொள்ள முடியாது. அப்படியே அதற்குள் உன் அயோக்கியத்தனம் வெளியாகாமற்போனால், மணமேடையிலேயே உன்னைக் கொலைசெய்து, இவ்விவாஹத்தை நான் நிறுத்துவேன் என்பது நிச்சயம்." என்று அடக்க இயலாத கோபத்துடனும் வெறுப்புடனும் கூறினான். இதைக் கேட்டதும் கோவிந்தசாமி நடுநடுங்கி மிரள மிரள விழித்தான்.

நிற்க, அவர்களுட்கார்ந்துகொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து 10 அடி தூரத்தில் சாமியார் ஒருவர் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கவனித்தவண்ணமிருந்தார். அவருடைய காஷாய வஸ்திரத்தையும், ருத்திராக்ஷ மாலைகளையும், இன்னும் வழவழவென்றிருந்த அவருடைய மொட்டைத் தலையையும் கண்டவர்கள் பழனி ஆண்டவரே அவதாரமோ வென்று நினைப்பார்கள். அவர், நடுவில் தாழ்ந்த குரலில், "என்னப்பனே! சுப்ரமண்யம்! வேலாயுதம்!" என்று ஜபித்தவாறு தன் கையிலிருந்த ஒரு மாலையை உருட்டிக்கொண்டிருந்தார். அவரிருந்த இடத்தில் நல்ல இருள் சூழ்ந்துகொண்டிருந்ததால் அவரை ராமானுஜமாவது கோவிந்தசாமியாவது கவனிக்கவில்லை. ராமானுஜம், "மணமேடையிலேயே உன்னைக் கொலைசெய்து இவ்விவாஹத்தை நான் நிறுத்துவேனென்பது நிச்சயம்." என்று கூறியதைக் கேட்டதும் சாமியார் திடுக்கிட்டவர்போல் அவ்விருவரையும் உற்றுநோக்கினார்.

கோவிந்தசாமி, பயத்தினால் சரீரம் நடுங்க, முகம் வெளுத்து, பேசவும் அஞ்சியவன்போல் கொஞ்சநேரம் மௌன

னமாயிருந்தான். ராமானுஜம், தன் நண்பன் பாலகிருஷ்ணனால் தனக்கெழுதப்பட்ட கடிதத்திலுள்ள விஷயத்தை சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லிமுடித்துவிட்டு,

“அடே! இப்பொழுது நீயே என் நண்பனை எங்கேயோ அடைத்துவைத்திருக்கிறாயென்பது நிச்சயம். அவன் இங்கு இருக்கும்பக்ஷத்தில் நீ மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ள முடியாதென்று நினைத்து இப்படிச் செய்திருக்கிறாய். இனனும் அவனுடைய தந்தை சந்தேகிக்காமலிருக்க அவன் எழுதியதுபோல் நீயே கடிதமெழுதி அவரை ஏமாற்றிவிட்டாய். இவ்விதம் நான் சமயத்தில் வருவேனென்று நீ எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படியே நான் வந்தபோதிலும் எனக்கு இவ்விஷயங்களெல்லாம் தெரிய மார்க்கமில்லையென்று நம்பி, நீ என்னைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நீ உடனே உள்ளதை ஒப்புக்கொண்டு, என் தோழனிருக்குமிடத்தைச் சொல்லாவிட்டால், நான் என்ன செய்வேனென்பது உனக்கே தெரியும்.” என்றான்.

கோவிந்தசாமி, இனி தான் தப்ப வழியில்லையென்பதையும், தான் மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ளுவது முடியாத காரியமென்பதையும் நன்குணர்ந்தவன்போல், தடுமாற்றத்துடன்,

“சரி; நான் உன்னிடம் மாட்டிக்கொண்டேனென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நீ சொல்வதெல்லாம் வாஸ்தவமே. உன் தோழனை பூஷணிப்பேட்டை கர்ணத்தின் வீட்டில் அடைத்துவைத்திருக்கிறேன். நானே அவனுடைய தந்தைக்கு அக்கடிதத்தை எழுதினேன். இப்பொழுது நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்கவே, ராமானுஜம் கொஞ்சநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாயிருந்தான். பிறகு அவன்,

“இப்பொழுது நீ சொல்வது நிஜமென்று நான் எப்படி நம்பமுடியும்? என் தோழன் பூஷணிப்பேட்டையிலிருக்கிறானென்பது என்ன நிச்சயம்? நீ இன்னும் எங்களை ஏமாற்றப் பிரயத்தனப்படமாட்டாய் என்று நம்புவது

பிசகல்லவோ? சரி; பூஷணிப்பேட்டையில் நீ சொல்லும் கணக்குப்பிள்ளையின் வீடு இருக்குமிடத்தையும், அதை நான் எளிதில் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய அடையாளங்களையும் சொல்லு.” என்றான். கோவிந்தசாமி, நம்பத்தக்கவிதம்,

“இனி நான் விஷமம் செய்யத்துணியமாட்டேனென்பது உனக்கே தெரியும். நீ எப்படியும் பூஷணிப்பேட்டை சென்று, நான் கூறுவது உண்மையா அல்லது புளுகா வென்பதை அறிந்துகொண்டு, நாளைக் காலை 6 மணிக்குள் திரும்பி வந்துவிடமுடியும். அப்படியே நான் சொன்னது புளுகாயிருந்தால் நீ உடனே இந்த விவாஹத்தை எப்படியும் நிறுத்திவிடலாம்.” என்று மிகவும் பரிதாபகரமான குரலில் கூறிவிட்டு, பூஷணிப்பேட்டையில் கர்ணத்தின் வீட்டடையாளங்களைச் சொன்னான்.

ராமானுஜம் மறுபடியும் கொஞ்சநேரம் மௌனமாய் இருந்தான். பிறகு, “சரி; $11\frac{1}{4}$ மணிக்கு பூஷணிப்பேட்டை போக ஒரு வண்டி உண்டு. ஆகையால் நான் உடனே போவதே நலம். மேலே நடக்கவேண்டிய விஷயங்களுக்குத் தெய்வத்தைத்தான் நம்பவேண்டும்.” என்று தீர்மானித்தவனாய், கோவிந்தசாமியை நோக்கி,

“சரி; நான் இப்பொழுது பூஷணிப்பேட்டை போகிறேன். இன்னும், நீ ஏதேனும் வம்பு செய்வாயாகில் நான் தயாதாக்ஷிண்யம் பார்க்கவே மாட்டேன். உஜார்.” என்று கூறியவண்ணம் தன்னிடத்தை விட்டெழுந்தான்.

நிற்க, இதற்குள் நம் கோவிந்தசாமியின் முகத்தில் ஒருவித கொடும்பார்வையும் வஞ்சகமும் தோன்றி பயங்கரமாய் மாறிவிட்டது. அவனுடைய கண்களில் துவேஷமும் கபடமும் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தன. அவனுடைய கண்கள் நாலாபக்கங்களிலும் அலைய, அவனுடைய வலதுகை இடுப்பின் பக்கம் மெல்லச் சென்று ஏதோ இரஹஸ்யமாய் வேலை செய்துகொண்டிருந்தது.

மறுநிமிஷம், ராமானுஜம் தன்னிடத்தை விட்டெழுந்து திரும்பி இரண்டடிதூரம் சென்றதும், கோவிந்தசாமி,

திடீரென்று, தன் இடுப்பிலிருந்த ஒரு நீண்ட கத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன்னிடத்திலிருந்து ஒரே தாவலாய்த் தாவி ராமானுஜத்தை நோக்கி ஓடினான்.

* * * * *

மறுநாட் காலை 6 மணி இருக்கும்.

அச்சமயம் மரகதவல்லி தன் வீட்டில் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாளென்பதைக் கவனிப்போம். அப் பெண்மணி, தன் அறையில் ஒரு மேஜையின் முன்பு உட்கார்ந்துகொண்டு, தான் ஏற்கனவே எழுதிய கடிதத்தை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

“என் அருமைத் தந்தைக்கு,

இதுவரையில் நான் என் காதலரையும் அவருடைய நண்பரையும் நம்பி, எப்படியும் இந்த விவாஹம் நிறுத்தப்பட்டு நான் காப்பாற்றப்படுவேனென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவ்விருவரும் போனவிடம் தெரியாததால் அவர்களை இப்பாவி (கோவிந்தசாமி) இவ்விவாஹம் முடியும் வரையில் வெளிவர வழியில்லாமல் அடைத்துவைத்திருக்கிறானென்று நினைக்கிறேன். இதை கோவிந்தசாமியே நேற்று இரவு என்னிடம் ஜாடையாய்க் கூறினான்.

ஆகவே, ஒருதரம் ஒரு உத்தமபுருஷரைக் காதலித்துவிட்டு மற்றொருவரை, அதுவும் இச் சண்டாளனை, மணந்துகொள்ள எனக்கிஷ்டமில்லையாகையால், உடனே தற்கொலை செய்துகொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். ஆனால், நான் இவ்விதம் தற்கொலை செய்துகொண்டதை அறிந்ததும் கோவிந்தசாமி தன் கோபத்தில் உங்களுடைய இரகஸ்யத்தை வெளியிட்டு, உங்களைக் கஷ்டத்திற்கும் அவமானத்திற்கும் உள்ளாக்கப் பிரயத்தனப்படுவானென்பது திண்ணம். உங்களைக் காப்பாற்றுமாறு தெய்வத்தைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

மரகதவல்லி.”

பிறகு, அக்கடிதத்தை மடித்து, உள்ளே வருபவர் உடனே அதைப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு இடத்தில் வைத்துவிட்டு தன்னிடத்தைவிட்டெழுந்து, சற்றுநேரம் தரையை

யுற்றுநோக்கியவண்ணமிருந்தாள். அச்சமயமிருந்த அவளுடைய மனோநிலைமையை இங்கு எடுத்தெழுதாமலிருப்பதே நலம். அழகிய தன் கரங்களால் இடுப்பைத் தாங்கியவண்ணம், கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாய்க் கொட்ட, மூச்சுவிடவும் கஷ்டப்பட்டவளாய்த் துடித்தாள். பிறகு, திரும்பி, நாம் சொன்ன மேஜையைத் திறந்து அதிலிருந்த ஒரு சிறிய சீசாவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டாள். அதன்மேல் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு கடிதத்தில் சிவப்புமசியால் ‘விஷம்’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. வரவர பயத்தினால் சந்திரபிம்பம்போன்ற அவளுடைய முகம் வெளுத்து விகாரமடைந்தது. கைகால்கள் நடுங்கலுற்றன. ஆனாலும் தன் அதைரியத்தை அதிகரிக்க வகையின்றி அடக்கி, அவ்விஷத்துடன் அப்படியே தரையில் மண்டிபோட்டுட்கார்ந்துகொண்டு, தன் இரு கரங்களையும் கூப்பி, தெய்வத்தை ஸ்மரித்து (தியானம் செய்துகொண்டு) கொஞ்சநேரம் அசைவற்றிருந்தாள்.

அந்தோ! உலகில் உயிரை விடுவதென்பது லேசான காரியமோ? அதுவும் தன்மீது இருவர் தங்களுடைய உயிர்களையே வைத்திருக்குங்கால், அவர்களைவிட்டு தன்னைத் தானே மாய்த்துக்கொள்ள எவருடைய மனமும் துணியுமோ? ஆகவே, மரகதவல்லியின் மனம் மறுபடியும் துடிக்க வாரம்பித்தது. நடுவில் நின்றிருந்த கண்ணீர், மறுபடியும் அவளுடைய நேத்திரங்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, ஆறாய்ப் பெருகிற்று.

“ஹே தெய்வமே! இந்தச் சிறு பிராயத்தில் இப்படி தற்கொலை செய்துகொள்ள பூர்வஜன்மத்தில் நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ? ஆனால், என் ஒருவளுடைய உயிரிருந்தே உமக்கு வேண்டிய திருப்தியை நீர் அடைந்து, என் அருமைத் தந்தையையாகிலும் அவமானத்திற்கும் கஷ்டத்திற்கும் உள்ளாக்காமல் ரக்ஷிப்பீராக. ஐயோ! என் காதலரே! நீர் உயிருடனாவது இருக்கிறீரோ? அல்லது இச் சண்டாளன் உம்மை ஏற்கனவே கொன்றுவிட்டானோ? அந்தோ! சற்றுமுன் உம்முடைய சுந்தர வடிவத்தை

யாவது ஒருதரம் கண்ணாரப் பார்த்துவிட்டு சாகலாமென்று இருந்தேனே. பாபி நான் அதற்குக்கூடக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே. என் இணையற்ற பிரபுவே! தற்சமயம் நீர் எங்கு அடைபட்டு, என்னை நினைத்துப் பிரலாபித்து, தீயில் விழுந்த புழுவைப்போல் துடிக்கிறீரோ. என் விலையற்ற மணியே! நான் தற்கொலை செய்துகொண்டுவிட்டேனென்பதை அறிந்ததும் எப்படி சகிப்பீர்? ஹே அநாதரக்ஷகா! என் காதலருக்குத் தேறுதல் கூறி அவரைக் காப்பாற்றும். சரி; நான் மேலும் புலம்பிக்கொண்டிருந்தால் என் மனோ உறுதி குலைந்துவிடும்." என்று பயந்து, தன் மடியிலிருந்த சீஸாவையெடுத்து, அதைத் திறந்து, தன் உதட்டின் சமீபம் கொண்டுபோனாள்.

அதே சமயம், அவ் வீட்டு வாசலில் மேளக்காரர்கள் மங்கள வாத்தியம் வாசிக்கவாரம்பித்தனர். அதைக் கேட்டதும் மரகதவல்லி உலகத்தையே வெறுத்து "என்ன அநியாயம்! நான் இங்கு உயிரை விடும்பொழுது, வெளியில் என் விவாஹத்தின்பொருட்டு, வாத்தியங்கள் முழங்குகின்றனவே. கலியின் கூத்தை என்னென்று சொல்லுவது?" என்று ஒருதரம் கலகலவென்று சிரித்தாள். பிறகு, மறுபடியும் விஷத்தைத் தன் வாயின் அருகாமையில் கொண்டுபோனாள். ஆனால், அச்சமயம் தாளிடப்பட்டிருந்த அவ்வறையின் கதவை யாரோ தடதடவென்று தட்டும் சப்தம் கேட்கவே, திடுக்கிட்டவளாய், உள்ளம் பதற, எழுந்து நின்றாள். இதற்குள் வெளியிலிருந்து, கெஞ்சிய குரலில்,

"அம்மா! வேண்டாம்; உடனே கதவைத் திற." என்று ஒருவர் மன்றாடும் சப்தம் கேட்கவே, அப்படியே தாவி, மேஜையின் மீதிருந்த கடிதத்தை மறைத்துவிட்டு, மேலே என்ன செய்வதென்று புரியாமல், மயங்கி, கல்லாய் மாற்றப்பட்டவள்போல் நின்றாள். ஆனால், அவ் விஷமிருந்த சீஸா இன்னும் அவளுடைய வலதுகையிலேயே இருந்தது. தன் தடுமாற்றத்தில் அதை மறைக்க மறந்துவிட்டாள். இதற்குள், மறுபடியும், கதவை மேலும் பலமாகத் தட்டிக்கொண்டே, வெளியே இருந்தவர்,

"அம்மா! மரகதம்! உனக்குக் கோடிப் புண்ணியமுண்டு. உடனே கதவைத் திற." என்று கெஞ்சவே, மெல்ல முன் சென்று அப்பெண்மணி, நடுங்கும் தன் இடது கரத்தால் கதவைத் திறக்கவே, டாக்டர் கேசவ முதலியாருடைய கம்பவுண்டராகிய சோமசுந்தர முதலியார் கலவரப் பார்வையுடன் உள்ளே வந்தார்.

இதுவரையில் இந்த சோமசுந்தர முதலியாரைப்பற்றி கூற அவசியமே ஏற்படவில்லை. அவருக்குக் கிட்டதட்ட 35 வயது இருக்கும். சுமார் 10 வருஷகாலத்திற்குமுன், டாக்டர் கேசவ முதலியார் கிரிபுரம் வந்தபொழுது அவருடன் சோமசுந்தர முதலியாரும் கூட வந்தார். இன்னும் அவரைக் கண்டு ஒவ்வொருவரும் ஆச்சர்யப்படாமல் இருந்ததில்லை. அவர் கேசவ முதலியாரிடம் அளவற்ற நன்றியறிவும் மரியாதையும் வைத்திருந்ததுமன்றி, அவருடைய அடிமை போலவும் காணப்பட்டார். அவர் மரகதவல்லியையும் தன் புதல்வியென்றே மதித்து, அவளுடைய க்ஷேமத்திலும் சந்தோஷத்திலும் மிகவும் நாட்டமுள்ளவர். அவர், கிரிபுரம் வந்தது முதற்கொண்டு, தனிமையில் வசிக்காமல் கேசவ முதலியாருடைய வீட்டிலேயே இருந்துவந்தார். கேசவ முதலியாரும், அவரைத் தன் சகோதரரென்றே எண்ணி, மரியாதையுடன் நடத்திவந்தார். சோமசுந்தர முதலியாரை அறிந்த அனைவரும் அவரைப்பற்றிய ஏதோ ஒரு மர்மமிருக்கவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்பட்டனர்.

இனி, நம் கதையைக் கவனிப்போம்.

சோமசுந்தர முதலியார், மரகதவல்லியை உற்றுநோக்கியவண்ணம் கரைகடந்த பிரியத்துடன்,

"அம்மா! ஆதியிலிருந்தே நீ இப்பேர்ப்பட்ட காரியம் செய்வாயென்று நான் பயந்தேன். நற்குணங்களும் பதிவிரதா சின்னங்களும் பரிபூர்ணமாய் நிரம்பிய நீ ஒருக்காலும் ஒருதரம் காதலித்த புருஷனை விட்டு, மற்றொருவனை விவாஹம் செய்துகொள்ளமாட்டாயென்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மரகதம்! உன்னை பரமசண்டாளனாகிய

இந்த கோவிந்தசாமிக்குக் கொடுக்க உன் தந்தை சம்மதித்ததுமுதற்கொண்டு, நான் உன்னைக் கவனித்துக்கொண்டே வந்தேன். உன் காதலன் ராமானுஜத்துக்கு, அவன் முத்தையா செட்டியைக் கொன்றவனைக் கண்டுபிடிக்கும் பக்ஷத்தில் உன்னை விவாஹம் செய்துகொள்ளமுடியுமென்று அநாமதேயக் கடிதமெழுதியவன் நானே. அம்மா! நீ இப்படி தற்கொலை செய்துகொள்வதினால் கோவிந்தசாமியிடமிருந்து நீ தப்பிவிடலாம். ஆனால் அதனால் உன் தந்தைக்கு வரக்கூடிய கஷ்டங்களை நீ கவனிக்கவில்லையே. நான் இன்று விடியற்காலம் தற்செயலாய் ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்தபொழுது இந்த விஷ சீசா களவாடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். உடனே அதை அபகரித்தது நீயே என்று ஊகித்து பதறிய மனதுடன் இங்கு ஓடிவந்தேன். நல்லவேளையாய் அதுவரையில் நீ உயிருடனிருந்தாய். அம்மா! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய். உடனே அந்த சீசாவை என்னிடம் கொடுத்துவிடு." என்று கெஞ்சிய குரலில் கேட்க, மரகதவல்லி,

"ஐயா! நான் இதோ கொடுத்துவிடுகிறேன். ஆனால் நான் தற்கொலை செய்துகொள்ளாவிட்டால், என் கதியென்னவாகுமென்பதை நீங்கள் யோசிக்கவில்லையே." என்று பரிதாபகரமான குரலில் வினவிக்கொண்டே, விஷமருந்தை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, துக்கம் தாங்காமல், விம்மிவிம்மி அழவாரம்பித்தாள். இதைக் கண்ட சோமசுந்தர முதலியாருடைய கண்களிலும் நீர் ததும்பியது. அவர், அநுதாபத்துடன் அன்பொழுகும் குரலில்,

"அம்மா! உன்னையும் உன் காதலனையும் தெய்வம் பிரிக்கமாட்டார். வேண்டாம்; அழாதே." என்று பலவித ஆறுதல் கூறித் தேற்றவே, மரகதவல்லி, கொஞ்சம் சமாதானமடைந்து, தன் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு,

"ஆமாம்; அதிருக்கட்டும். இதுவரையில் என் தந்தை என் அத்தை மகனிடம் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறாரென்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியுமேயொழிய, அவருடைய இரஹஸ்யம் என்னவென்பது எனக்குத் தெரியாது. மகா உத்தம

குணசீலராகிய என் தந்தை பிறர் அறியக்கூடாத எவ்விதக் குற்றமும் செய்திருக்கமாட்டாரென்பது நிச்சயம். ஆகையால் அந்த இரஹஸ்யம் என்னவென்பதை உங்களுக்குத் தெரியுமானால் தயவுசெய்து சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்." என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் சோமசுந்தர முதலியாருடைய முகம் வாட்டமடைந்தது. அவர் கொஞ்சநேரம் மௌனமாயிருந்தார். பிறகு, தாழ்ந்த குரலில்,

"அம்மா! அந்த இரஹஸ்யம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உன் தந்தைக்குச் சத்துருவாயிருந்து, அவரை இக்கதிக்குள்ளாக்கி, தன்னிஷ்டத்திற்கு விரோதமாய் உன்னை இப் பாபிக்கு தத்தம் செய்ய நேரிட்டதற்குக் காரணம் பரம சண்டாளனாகிய நானே." என்று கூறிவிட்டு, அப் பெண்மணியின் முகத்தைப் பார்க்கவும் வெட்கியவர்போல், தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டார். இதைக் கண்ட மரகதவல்லி, வியப்புற்று,

"நீங்கள் சொல்லுவது எனக்கு விளங்கவில்லையே. என் தந்தையும் உங்களுடைய சகோதரரென்று மதித்து, அன்பு பாராட்டிவரும் நீங்கள் அவருக்கு சத்துருவாயிருந்திருப்பீர்களென்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லையே." என்றாள்.

"அம்மா! நான் செய்த காரியங்களை நீ அறிந்தால் இவ்விதம் பேசமாட்டாய். உன் தந்தை இவ்வூருக்கு வந்து 10 வருஷகாலமிருக்கும். அதற்குமுன் அவர் எங்கிருந்தாரென்பது உனக்குத் தெரியாது. சுமார் 12 வருஷங்களுக்கு முன், உன் தந்தை பர்மாவில் ஒரு ஊரிலிருந்தார். அச்சமயம் கதியற்று, சோற்றிற்கே வழியின்றி, நாய்போல் ஊரூராய் அலைந்துகொண்டிருந்த நான், அவரை சந்தித்து, என்னைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டிக்கொள்ள, அவர் என்னைத் தன் ஆஸ்பத்திரியிலேயே கம்பவுண்டராக வைத்துக்கொண்டு, தன் வீட்டிலேயே இருக்க இடமும் சாப்பாடும் அளித்தார். ஆனால் நான், அவரிடம் சென்ற 6 மாதகாலத்திற்குள் என்னுடைய நிலைமையை சிறிதும் உணராமல்,

குடி, சூதாட்டம், வைப்பு இவைகளில் இறங்கி அழியவாரம்பித்தேன். இதையறிந்த உன் தந்தை ஒருசமயம் தனக்கு என்னிடமுள்ள பிரியத்தின் மிகுதியால் கொஞ்சம் கடுமையாகக் கண்டித்தார். நன்றியறிவில்லா மகாபாபியாகிய நான் உடனே அதுவரையில் அவர் எனக்குச் செய்த நன்மைகளையெல்லாம் அடியுடன் மறந்தேன். எப்படியாகிலும், அவர்மீது என் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள நிச்சயித்தேன்.

அச்சமயம் நாங்களிருந்த வீட்டிற்கு சமீபத்திலிருந்த ஒரு பெண், தன்னுடைய ஆசைநாயகன்பொருட்டு, தன் சொந்தப புருஷனைக் கொல்ல நான் அவளுக்கு ஏதேனும் நல்ல விஷ மருந்து கொடுக்கும்பக்ஷத்தில் எனக்கு ரூ. 500 கொடுப்பதாய்க் கூறவே, நான் பணத்தில் மயங்கி, எங்களுடைய ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து ஒரு விஷமருந்தைக் களவாடி அவளுக்குக் கொடுத்தேன். ஆனால் அது பிறகு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, நான் கைது செய்யப்பட்டேன். உடனே என் மனதில் ஒரு கெட்ட எண்ணம் தோன்றியது. அதன் பலனாய், நான் போலீஸாரிடம் அவ்விஷயத்தில் உன் தந்தையும் உடந்தையாயிருந்தாரென்றும் அவரே அந்த 500ரூ. பணத்தை பெற்றுக்கொண்டாரென்றும் கூறவே, அவரும் கைது செய்யப்பட்டார். பிறகு நடந்த விசாரணையில் நாங்களிருவரும் 6 மாதம் தண்டனையடைந்தோம். அம்மா! நான் சிறைச்சாலையிலிருந்த ஒவ்வொருநாளும் அனுபவித்த அவஸ்தை என்னைப் படைத்த ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். சுத்த நிரபராதியாகிய உன் தந்தையின் உருவம், தினந்தோறும் இரவில் என் முன் தோன்றி, என்னை ஹிம்ஸித்தது. இன்னும் நான் பட்ட எண்ணிறந்த கஷ்டங்களை எடுத்துச்சொல்ல என்னால் முடியாது. கடைசியில் நாங்கள் விடுதலையடைந்ததும், நான் அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டேன். தயாளகுணமே அவதாரமென்று சொல்லத்தக்க உன் தந்தை, என்னை மன்னித்ததுமன்றி, என்னை மேலும் காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்தார்.

நாங்கள் சிறைச்சாலையிலிருந்தபொழுது, உன் தாயார் தன் புருஷனுக்கு நேரிட்ட விபத்தின் பலனாய் மனமுடைந்து, சீக்கில் விழுந்து, நாங்கள் விடுதலையடைந்து திரும்பிவந்த 10 தினங்களுக்குள் இறந்தாள். அச்சமயம் உனக்கு 5 அல்லது 6 வயதிருக்கும். பிறகு நாங்கள் இனி அவ்வூரிலிருப்பது பிசகென்று நினைத்து, பல ஊர்களைச் சுற்றிவிட்டுக் கடைசியில் இவ்வூர் வந்துசேர்ந்தோம். இங்கு, எங்களுடைய இரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் ஒருவருமிருக்கமாட்டார்களென்று நம்பினோம். அதுபோலவே சென்ற ஒரு மாதகாலம்வரையில் எங்களை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனால் அதன் முடிவில் நகை வியாபாரி முத்தையா செட்டியார் இதை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டு—" என்று சோமசுந்தர முதலியார் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், டாக்டர் கேசவ முதலியார் அங்கு வந்துசேர்ந்தார். அவர் சோமசுந்தர முதலியாருடைய கையிலிருந்த விஷமருந்தைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு,

"என்ன இது?" என்று உள்ளம் பதறக் கேட்க, சோமசுந்தர முதலியார் நடந்த விஷயத்தை விபரமாய்க் கூறவே, கேசவ முதலியார், சொல்லணா கவலையுடனும் பீதியுடனும், ஒரே தாவலாய்த் தாவி, தன் புதல்வியை அணைந்துகொண்டு,

"என் செல்வமே! நீ தற்கொலை செய்துகொள்ளும் பக்ஷத்தில், நான் உயிருடனிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லையே. அம்மா! உன் பொருட்டல்லவோ இதுவரையில் நான் என் வருத்தங்களையெல்லாம் மறந்து உயிருடனிருக்கிறேன். என் கண்மணி! உன் கெதியென்னவாகுமோ தெரியவில்லையே. கடைசியில் இப் பாபிக்கே உன்னை தத்தம் செய்ய நேரிட்டுவிட்டதே. அம்மா! இப்பவும் வேண்டுமானால், முத்தையா செட்டியாரின் கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, தண்டனையடையத் தயார். எப்படியாகிலும் நீ சுகமாயிருந்தால் போதும்." என்று கண்களில் நீர் வடியக் கூறிவிட்டு, திரும்பி, தன் கம்பவுண்டரைப் பார்த்து உறுதியுடன், "சோமசுந்தரம்! வந்தது வரட்டும். இதற்

காக என் குழந்தை தற்கொலை செய்துகொள்ளத் துணிந்துவிட்டதால், அவளுடைய இஷ்டத்திற்கு விரோதமாய் அவளை நான் இந்த சண்டாளனுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். உடனே சென்று மேளக்காரர்களை அடித்துத் துரத்தும். நம் வேலையாட்களிடம் சொல்லி, வாசற் பந்தலைப் பிரிக்கச் சொல்லும். இவ்விவாஹம் நடக்கப்போவதில்லை." என்று கூறவே, அப் பெண் திலகம்,

"அப்பா! வேண்டாம். உங்களுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து, இவ்வளவு அருமையும் பெருமையுமாய் உங்களால் வளர்க்கப்பட்ட நான், என்பொருட்டு நிரபராதியாகிய நீங்கள் அநியாயமாய்க் கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டு, கேவலம் சண்டாளர்களைப்போல், உயிரை யிழக்க சம்மதிப்பேனென்று நினைத்துவிட்டீர்களோ? உங்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு நான் இப்பொழுது இப்பாவியை விவாஹம் செய்துகொள்ளத் தயார். இவ்விதம் நான் என் அருமைத் தந்தையைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு, மற்றொருவனை விவாஹம் செய்துகொண்டேனென்பதை யறிந்தால், என் காதலர் என்னை அவசியம் மன்னித்துவிடுவார்." என்று கூறியவண்ணம், அளவுகடந்த பிரியத்துடன் தன் தந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு, விம்மிவிம்மி யழலானாள். கேசவ முதலியாரும் துக்கம் தாங்காமல் கதறலானார்.

"ஹே தெய்வமே! நான் எவ்வளவு பாவியாயிருந்தபோதிலும் களங்கமற்ற இக்குழந்தை என்ன பாவம் செய்தது? இவ்வளவுதூரம் காதலிக்கும் இவளை நீ இப்படி இவளுடைய காதலனிடமிருந்து பிரித்து, இந்த வயதில் இவளுடைய உயிரை நீ அபஹரிப்பது நியாயமோ?" என்று அவர் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், யரோ சிலர் அவ்வறையை நோக்கி, தடதடவென்று ஓடிவரும் சப்தம் கேட்கவே, எல்லோரும் திடுக்கிட்டு வெளியே ஓடினார்கள். அவ்விதம் ஓடிவந்த அவ்வீட்டு வேலைக்காரர்களில் இருவர், கேசவ முதலியாரைக் கண்டதும்,

"உங்கள் மருமகன் கோவிந்தசாமி முதலியாரை யாரோ கொலைசெய்துவிட்டார்கள்." என்று அலறினார்கள்.

அத்தியாயம் 12.

"கோவிந்தசாமியை யாரோ கொலை செய்துவிட்டார்கள்." என்று தன் வேலைக்காரன் கூறியதைக் கேட்டதும், டாக்டர் கேசவ முதலியார் அப்படியே பிரமித்து சிலைபோல் நின்றார். கோவிந்தசாமி எவ்வளவு அயோக்கியனாயிருந்தபோதிலும், அவனுடைய அநியாய முடிவைக் கேட்டதும், அவருடைய கண்களில் நீர் தளும்பியது.

நிற்க, நம் மரகதவல்லியின் நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமாயிருந்தது. அவளுடைய முகம் மறுபடியும் வெளுத்து விகாரமடைந்தது. அவள் தன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு சித்தப்பிரமைகொண்டவள்போல் காணப்பட்டாள். அச்சமயம் அவளுடைய மனதில் எண்ணிறந்த சந்தேகங்கள் தோன்றி அவளை வதைக்கலாயின. "ஐயோ! இதென்ன கொடுமை? இன்று இவன் கொலை செய்யப்பட்டது எவ்வளவு சந்தேகத்திற்கிடம்? ஒருக்கால் என் காதலரே பொறாமையின் பலனாய் இக் கொடுங் கார்யத்தைச் செய்திருப்பாரோ? ஹே தெய்வமே! எனக்கு இன்னும் என்னென்ன அவமானங்களும் கஷ்டங்களும் வருமோ? தெரியவில்லையே. நான் இவனை விவாஹம் செய்துகொள்ள சிறிதும் இஷ்டப்படவில்லை யென்றும், மற்றொருவரைக் காதலிக்கிறேனென்றும் எல்லோருக்கும் தெரியுமே. ஆகவே, நானே இதற்குக் காரணமாயிருந்து, என் காதலரைக்கொண்டு, இதைச் செய்தேனென்று ஏற்படலாம். ஐயோ! இன்று காலமே நான் அவ்விஷத்தைத் தின்று இறந்திருக்கக்கூடாதா? ஹே அநாத ரக்ஷகா! என்னையும் என் காதலரையும் காப்பாற்றும்." என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

கேசவ முதலியார், கொஞ்சநேரம் நாம் சொன்னதுபோல் அசைவற்று சிலைபோல் நின்றுவிட்டு, பிறகு தன் வேலைக்காரனை நோக்கி, பதறிய மனதுடன்,

"ஏண்டா! இது எங்கு நடந்திருக்கிறது?" என்று வினவ, அவ் வேலைக்காரன்,

"6 நெம்பர் வீதியிலுள்ள தோட்டத்தில்—" என்று முடிப்பதற்குள் கேசவ முதலியார்,

"சரி; வாருங்கள் போவோம்." என்று கூறிக்கொண்டே வெளியே ஓடினார்.

சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம், அவர்கள் அத் தோட்டத்தை அடைந்தபொழுது, அங்கு ஜனங்கள் ஏராளமாய் வாயில் வந்தபடியெல்லாம்பேசியவண்ணம் ஒருவளையம்போல் நின்றுகொண்டிருப்பதையும், அதன் நடுவில் ஒரு துணியால் மூடப்பட்டு சவமொன்று கிடப்பதையும் கண்டார்கள். சற்றுதூரத்தில் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலர் நின்றுகொண்டு கவலையுடனும் ஊக்கத்துடனும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அதில் நம் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யரும் ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் குருஸ்வாமி முதலியாரும் காணப்பட்டனர்.

முதல்நாளிரவு, நம் ராமானுஜமும் கோவிந்தசாமியும் அத்தோட்டத்தின் சமீபத்தில் நின்றுகொண்டு சண்டையிட்டபொழுது, ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் குருஸ்வாமி முதலியார் அவர்களை சமாதானம்செய்து விலக்கியதை நம் நேயர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்களென்று நம்புகிறோம். இங்கு குருஸ்வாமி முதலியாரைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லவேண்டியது அவசியம். அவருக்கும் நம் ராமானுஜத்தின் தந்தை நடேச முதலியாருக்கும் கொஞ்சம் மனஸ்தாபமுண்டு. அதற்குக் காரணம் இதுவே. அதற்கு முந்திய வருஷம், குருஸ்வாமி முதலியார் தன் மகளை ராமானுஜத்திற்கு விவாஹம் செய்துகொடுக்கப் பிரியப்பட்டு, தன் எண்ணத்தை நடேச முதலியாரிடம் வெளியிட்டார். ஆனால், அவருடைய மகளைப்பற்றி அவ்வூரில் பலர் கண்டபடி பேசியதுமன்றி குருஸ்வாமி முதலியாரும் பரம அயோக்யரென்று நடேச முதலியாருக்குத் தெரியுமாகையால், அவர் அதற்கு இணங்காமல் கண்டிப்பாய் மறுத்துவிட்டார். குருஸ்வாமி முதலியாருக்கு, தான் ஏதோ மகா பெரியமனுஷ்யனென்று அபிப்பிராயமாகையால், தன்னை நடேச முதலியார் அவமானப்படுத்திவிட்டதாக நினைத்து அவரிடம் திராப்பகை

மை பாராட்டிவந்தார். இன்னும், சமீபத்தில் ராமானுஜம் கேசவ முதலியாருடைய மகள் மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ளப்போகிறானென்ற விஷயமும், பிறகு அது மாற்றப்பட்டு, அப் பெண்மணி மைனர் கோவிந்தசாமிக்கு நிச்சயம் செய்யப்பட்டிருந்த விஷயமும், அவருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். எல்லாம்போக, ராமானுஜமும் மைனர் கோவிந்தசாமியும் முதல்நாளிரவு வீதியில் சண்டையிட்டபொழுது, அவர் நேரில் கண்டுவிட்டதால், அச்சமயம் அவருடைய முகத்தில் ஜயலக்ஷ்மி தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவர், தன் பக்கத்தில் தன் மேல் அதிகாரி சபேசய்யர் நின்றுகொண்டிருப்பதை சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாமல், இறுமாப்புடன் கனைத்துக்கொண்டும், இன்னும் பலவிதங்களில் தன் சந்தோஷத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டுமிருந்தார்.

சபேசய்யரோ ஒன்றும் புரியாமல் திகைப்புற்று கவலையுடனும் விசனத்துடனும் காணப்பட்டார். நகை வியாபாரி முத்தையா செட்டியார் கொலைசெய்யப்பட்டதுமுதற்கொண்டே அவருடைய மனம் நிம்மதியற்று தவித்துக்கொண்டிருந்தது. அதுவுமின்றி, இரண்டுநாட்களுக்குமுன், தான் பக்கத்திலிருக்கும்பொழுதே நாகலிங்க நாடன் வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யருடைய வீட்டில் அடித்த கொள்ளையினால் அவருடைய தேகம் இன்னும் பதறிக்கொண்டிருந்தது. எல்லாம்போக, அன்றுகாலை மைனர் கோவிந்தசாமி கொலைசெய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும், அவர் தன் பேருக்கே ஹானி வந்துவிட்டதென்று நினைத்து நடுங்கினார். ஆனால் தன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த குருஸ்வாமி முதலியார், தன் முகத்தில் ஆநந்தம் கூத்தாட, தலைகால் தெரியாமல் துள்ளுவதைக் கண்டதும், அவருக்குண்டான ஆச்சர்யத்திற்களவில்லை. குருஸ்வாமி முதலியார் யூகமும் சாமர்த்தியமும் சிறிதுமற்ற சுத்த மண்டுவென்பது அவருக்கு நன்றாய்த் தெரியுமாகையால் [illegible] அவ்விதம் குதிப்பதற்கு ஏதோ காரண[illegible] த்து, அதை யறிய ஆவ[illegible]

188785

"என்ன முதலியார்வாள்! இதில் உங்களுடைய அபிப்பிராயமென்ன ?" என்று வினவினர்.

குருஸ்வாமி முதலியார், மறுபடியும் கனைத்துக்கொண்டு, தன் மீசையை முறுக்கியவண்ணம், அசட்டு கம்பீரத்துடன்,

" அபிப்பிராயமென்ன ? நீங்கள் இக் கேஸை நான் என்னிஷ்டப்படி நடத்த அனுமதி கொடுத்தால்,குற்றவாளி யாரென்பதை இதோ ஒரு மணி நேரத்திற்குள் ரூபித்துவிடுவேன்." என்று உறுதியுடன் விடையளிக்கவே, சபேசய்யர், ஒன்றும் புரியாமல் திகைப்புற்று,முதலியாரை ஒரு தரம் உற்றுநோக்கினர். பிறகு, புன்னகை செய்தவண்ணம், சாந்தமாக,

" நீர் சொல்லுவது எனக்குப் புரியவில்லையே. இது வரையில் நம்மிடம் உளவொன்றும் அகப்படவில்லையே ?" என்றார். குருஸ்வாமி முதலியார்,

" வாஸ்தவம். ஆனால், நான் நேற்று இரவு இப்பக்கம் வந்தபொழுது, தற்செயலாய் ஒரு விஷயம் கண்டேன். அதிலிருந்து குற்றவாளி யாரென்பதை நான் எளிதில் யூகி—" என்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு போலீஸ்காரன் பரபரப்புடன் அவர்களை நோக்கி வரவே, முதலியார், தன் பேச்சை நிறுத்தி, அவனை நோக்கி அதிகாரத் தொனியில்,

" என்னடா சமாசாரம் ?" என்று வினவினர். வந்த போலீஸ்காரன், மரியாதையுடன்,

" யசமான் உத்தரவுப்படி நாங்கள் சவம் முதலில் கிடந்த இடத்தை சோதனை போட்டோம். அங்கு பக்கத்திலிருக்கும் சில பூச்செடிகளின் மத்தியில் இது கிடந்தது." என்று விடையளித்தவண்ணம், காண்போர் அஞ்சத்தக்கதும், நல்ல நீளமுள்ளதுமான ஒரு கத்தியை அவரிடம் கொடுத்தான். உடனே முதலியாருடைய முகம் ஒளியும் ம[illegible] அவர் [illegible] இயலாத ஆவலுடன் அதை [illegible] உற்றுநோக்கினர். [illegible] பக்கத்தில் சபேசய்யர்

இருப்பதை அவர் அடியுடன் மறந்துவிட்டார். சபேசய்யர்கீழ் வேலை செய்துகொண்டிருந்த எல்லோருக்கும் அவரிடம் அளவற்ற மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டாகையால், முதலியார் அப்படி அட்டஹாசம் செய்வதைக் கண்டதும், அப் போலீஸ்காரன் பிரமித்து சபேசய்யரை உற்றுநோக்கினான். அவனுடைய மனதிலிருந்ததை ஊகித்தறிந்த சபேசய்யர், புன் சிரிப்புடன், முதலியாரை நோக்கி,

" எங்கே ! அதைக் கொடும் பார்ப்போம்." என்று தன் வலதுகையை நீட்ட, நம் முதலியார், அதை அவரிடம் கொடுக்க இஷ்டப்படாதவர்போல், தன் கையில் பிடித்துக்கொண்டே,

" இதோ பாரும்." என்றார்.

அக் கத்தி முழுமையும் இரத்தம் தோய்ந்திருந்தது. அழகாய் வேலைசெய்யப்பட்டிருந்த அதன்பிடியில் "7" என்ற நம்பர் கீறப்பட்டிருந்தது. குருஸ்வாமி முதலியார் 5 நிமிஷ நேரத்திற்குமேல் அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தும் அதில் அவ்விதம் நம்பர் கீறப்பட்டிருந்தது அவருடைய கண்களில் படவில்லை. சபேசய்யர் அதைப் பார்த்ததும், அதை வாங்கி ஒரு கடிதத்தில் மடித்துத் தன் சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டார்.

அச்சமயம் பிரேதத்தை சவப்பரீக்ஷை செய்யும் பொருட்டு எடுத்துச்செல்ல, சிலர் ஒரு வண்டியுடன் வந்தனர். அதேசமயம், முதலாளிரவு நம் ராமர்ஜுனமும் குமனர் கோவிந்தசாமியும் அத் தோட்டத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு கோபத்துடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவர்களுடைய சம்பாஷணையை மறைவிலிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த சாமியாரும் அங்கு வந்துசேர்ந்தார். அப்பொழுது அவர் ஒரு நீண்ட சிவப்பு அங்கியை தன் கழுத்திலிருந்து கால்வரையில் அணிந்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய முகத்தில் ஒரு தீர்க்க கம்பீரமும் பெருந்தன்மையும் நன்கு புலப்பட்டன. அவருடைய கண்களிலிருந்து

வீசிய ஒளி வியக்கத்தக்கதாயிருந்தது. அவருடைய முகத்தைக் கண்டதுமே, எல்லோருக்கும் அவரிடம் ஒருவித மரியாதையும் பக்தியும் உண்டாகுமென்பது நிச்சயம். அவருக்கு வயது 30க்குள் இருக்கும்போல் தோன்றியது. நல்ல சரீரக்கட்டும் மேனியும் வாய்ந்தவர். அவர் அத்தோட்டத்திற்குள் நுழைந்ததும், அங்கிருந்த கூட்டத்தைக் கண்டு, வழியிலிருந்த ஒருவனிடமிருந்து அங்கென்ன விசேஷமென்று கேட்டு கொலைநடந்திருப்பதை அறிந்ததும், மிகவும் வியப்புற்றவர்போல், ஆவலுடன் சவத்தை நோக்கி நடந்தார். அவரைக் கண்டதும் அங்கிருந்த அனைவரும் மரியாதையுடன் அவருக்கு வழிவிட்டு, பக்தியுடன் நமஸ்கரித்தும், இன்னும் பலவிதங்களிலும் தங்களுக்கு அவரிடமுள்ள மரியாதையை வெளியிட்டனர். ஜனங்கள் அவரிடம் அவ்வளவு பக்தி விச்வாஸம் வைத்ததற்கு அவரிடம் அப்படி குணவிசேஷங்கள் என்ன உண்டென்பதைக் கவனிக்கவேண்டியது அவசியம்.

குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட அவர் இப்புரம் வந்து சொற்பகாலமேயிருக்கும். அவர் தினந்தோறும் தன் மடத்தில் குறைந்தது 50 ஏழை ஜனங்களுக்காவது அன்னமிடாமலிருப்பதில்லை. தானோ பால் பழம் இவைகளைத் தவிர வேறு எதையும் புசிப்பதில்லை. ஏழை ஜனங்கள் கஷ்டப்பட அவர் கண்ணால் கண்டு சகிக்கமாட்டார். அவர் அன்னதானம் செய்யும்பொருட்டு, எவரிடம் சென்று எவ்வளவு பணம் கேட்டபோதிலும், 'இல்லை' என்ற வார்த்தையே வருவதில்லையாம். சிலசமயம், ஏழை ஜனங்கள் கஷ்டமடைந்து வருந்துங்கால், அவர் தன் பணத்தாலும் சரீரத்தாலும் செய்த உதவியைக் கண்டு எல்லோரும் அவரை ஏதோ தெய்வாம்சமென்றே மதித்து வாழ்த்திவந்தனர். தினந்தோறும் மாலைவேளைகளில், அவர் எண்ணிறந்த ஜனங்களைத் தன் மடத்தில் கூட்டி, செய்யும் பிரஸங்கங்களில், தனக்கு ஏழை ஜனங்களிடம் உள்ள பிரியத்தையும், அவர்கள்பொருட்டு தன் உயிரையும் விடத்தயாரென்றும், இன்னும் அவர்களில் யாருக்கு எப்பேர்ப்

பட்ட கஷ்டம் நேரிட்டபோதிலும் அதைத் தன்னிடம் தெரிவிக்கும்படியும் அடிக்கடி சொல்லுவது வழக்கம். அவர் சிறிதும் கைகூசாமல் பணத்தை வாரி ஏழைகளின்பொருட்டு ஏராளமாய்ச் செலவிடுவதைக் கண்டு எல்லோரும் பிரமித்து வியப்புற்று ஒருக்கால் அவர் நினைத்ததும் பணத்தை சிருஷ்டிக்க சக்திவாய்ந்த மந்திரவாதியாயிருப்பாரோவென்று சந்தேகித்ததுமுண்டு. இவ்விதம் அவ்வூர் வாசிகள் அனைவரும் அவரைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டனர்.

நிற்க, சவத்தின் சமீபம் சென்ற குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், அதன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு போலீஸ் சேவகனைப் பார்த்து,

“அப்பா! நான் சவத்தின் முகத்தைப் பார்க்கலாமோ?” என்று வினவினர்.

சாதாரணமாய் 18 ரூ. சம்பளம் வாங்கும் போலீஸ்காரனுக்கும், தான் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தனென்ற அபிப்பிராயமும், எப்பேர்ப்பட்ட பெரிய மனுஷ்யனும் தன்னுடைய அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்படவேண்டுமென்ற எண்ணமுமுண்டாகையால், சவத்தின் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த போலீஸ்காரன், மிகவும் இறுமாப்புடனும் முரட்டு அதிகாரத் தொனியிலும்,

“நீர் பார்த்து ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை.” என்றான். உடனே குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், சாந்தமாய்,

“அப்பா! அப்படியல்ல; நான் நேற்று இரவு இத்தோட்டத்திலுட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன். அச்சமயம் இருவர் என் சமீபத்தில் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஆகவே, இப்பொழுது கொலை செய்யப்பட்டிருப்பவன் அவர்களில் ஒருவனோவென்று பார்க்க மிகவும் ஆவலுடனிருக்கிறேன்.” என்று கூறவே, அப் போலீஸ்காரன், வியப்புற்று,

“ஓகோ! அப்படியா? இரும்; இரும். இதை உடனே யசமானிடம் தெரிவிக்கிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு, ஓடி, ஸ்வாமிகள் சொன்னதை சபேசய்யரிடம் கூறவே,

அவரும் குருஸ்வாமி முதலியாரும் சவம் கிடந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைக் கண்டதும் சபேசய்யரும் மரியாதையுடன் அவரை நமஸ்கரித்தார். பிறகு, அவர் தன் வாயைத் திறக்குமுன், முதலியார், அட்டஹாசத்துடன் கனைத்துக்கொண்டு அதிகாரமே வடிவாக நின்று,

"என்ன ஐயா! நீர் நேற்று இரவு இங்கு இருவர் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததாகச் சொன்னீராமே. அது வாஸ்தவமா?" என்று வினவினார்.

ஸ்வாமிகள்:—வாஸ்தவமே.

முதலியார்:—அவர்கள் யாரென்பது உமக்குத் தெரியுமா?

ஸ்வாமிகள்:—தெரியாது. ஆனால் அவர்களை நான் மறுபடியும் பார்க்க நேரிட்டால் உடனே அடையாளம் கண்டுபிடிப்பேன்.

முதலியார்:—அவர்கள் எதைப்பற்றி சண்டை போட்டார்கள்?

ஸ்வாமிகள்:—அவர்கள் பேசியதிலிருந்து, அவ்விருவரும் மரகதவல்லி யென்ற ஒரு பெண்மணியைக் காதலிக்கிறார்களென்றும், அதில் அவளை யடையும் பாக்கியமடைந்தவன்மீது மற்றொருவன் பொறாமைகொண்டு அவ் விவாஹத்தை நிறுத்த முயலுகிறானென்றும் அறிந்துகொண்டேன். அவன் நடுவில் பயங்கரமாய் "மணமேடையிலேயே உன்னைக் கொலைசெய்து நான் இவ் விவாஹத்தை நிறுத்துவேனென்பது நிச்சயம்." என்று உறுதியுடன் கூறினான். அப்பொழுதே நான் அது இவ்விதம் முடியுமோவென்று பயந்தேன். ஆனால் ஏற்கனவே மணி 11க்கு மேலாய்விட்டதால், மேலும் இங்கு தாமதிக்கமுடியாமல் நான் போய்விட்டேன். பிறகு நடந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியாது.

நிற்க, அக் கூட்டத்தில் டாக்டர் கேசவ முதலியாருமிருந்தாரென்பது நம் நேயர்களறிந்த விஷயம். அவர் தன் மகளுடைய பெயர் வெளியானதும் திடுக்கிட்டார். அதே

சமயம் அப்பக்கம் திரும்பிய சபேசய்யர், அவரைக் கண்டதும் மரியாதையுடன் நமஸ்கரித்துவிட்டு, அவரையணுகி, அநுதாபத்துடன் அவருடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். கேசவ முதலியார், பிரேதம் சீக்கிரம் தங்களிடம் கொடுக்கப்படவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, சபேசய்யரிடம் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, தன் தமக்கையின் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

குருஸ்வாமி முதலியார், ஸ்வாமிகளை மேலும் பல கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு, சவத்தின்மேல் போர்த்தப்பட்டிருந்த துணியை விலக்கும்படி ஒரு சேவகனுக்குக் கட்டளையிட்டார். பிரேதத்தின் முகம் திறக்கப்பட்டதும், குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகளை நோக்கி,

"இவனைப் பாரும். நீர் சொன்ன இருவரில் இவன் யார்?" என்று கேட்கவே, ஸ்வாமிகள், சவத்தின் முகத்தை உற்றுநோக்கிவிட்டு,

"ஆஹா! இவனையே மற்றொருவன் கொல்லுவதாக பயமுறுத்தினான்." என்று விடையளித்தார்.

பிரேதத்தின் மேலிருந்த துணி நன்றாய் விலக்கப்பட்டதும், அதுவரையில் அதைப் பார்க்காத ஜனங்கள் ஆவலுடன் அதைப்பார்க்க முன்வந்தனர். ஆனால் அதன் மார்பில் காணப்பட்ட ஒரு கோரமான கத்திக் காயத்தையும் அதைச் சுற்றிலும் கட்டிகட்டியாய் இரத்தம் தோய்ந்திருப்பதையும் காணவே, எல்லோரும் நடுநடுங்கி, கண்கள் கூச, முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டனர். சவத்தின் முகம் விகாரமடைந்து பார்ப்பதற்கு மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அதைப் பார்த்தானதும், அது சவபரீக்ஷை செய்யுமிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது.

பிறகு, குருஸ்வாமி முதலியார், ஸ்வாமிகளை நோக்கி,

"ஐயா! நீர் சற்று எங்களுடன் வரவேண்டும்." என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி, சபேசய்யரைப் பார்த்து, "ஐயர்வாள்! வாருங்கள் போவோம்." என்று அழைத்தார். உடனே சபேசய்யர் ஆவலுடன் எங்கென்றுகேட்க,

முதலியார், "நேற்று இந்த மைனர் கோவிந்தசாமியுடன் சண்டை போட்டவன் யாரென்பது எனக்குத் தெரியும். அவனுடைய வீடிருக்குமிடமும் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், நாம் உடனே அங்கு சென்று, அவனிருந்தால் அவனையோ, அவனில்லாவிட்டால் அவனுடைய படத்தையோ இந்த சாமியாருக்குக் காண்பிப்போம்." என்று கூறிவிட்டு திரும்பி, பக்கத்திலிருந்த ஒரு சேவகனை நோக்கி, உடனே ஒரு வண்டி கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். பிறகு, கொஞ்சதூரம் விலகிச் சென்று ஒரு சுருட்டைக் கொளுத்தி அதைப் பிடிக்கலானார்.

அவர் சென்றதும் குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், நம் சபேசய்யரைக் கொஞ்சநேரம் உற்றுநோக்கியவண்ண மிருந்தார். பிறகு, அவரை யணுகி, தாழ்ந்த குரலில்,

"இன்ஸ்பெக்டர்வாள்! நீங்கள் மகா சாமர்த்தியவானென்பதுடன் சத்தியத்திற்கு மிகவும் கட்டுப்பட்டவரென்பது எனக்குத் தெரியும். இப்பொழுது நான் உங்களிடம் ஒரு கடிதம் கொடுக்கப்போகிறேன். ஆனால் அதை நான் பிறகு அனுமதி கொடுக்கும்வரையில் பிரித்து வாசிக்காமலிருக்கும்படி மிகவும் வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்." என்று கூறியவண்ணம், தங்களை ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் குருஸ்வாமி முதலியார் கவனிக்கவில்லை என்பதை நிச்சயம் செய்துகொண்டு, ஒரு கடிதத்தை சபேசய்யரிடம் கொடுத்தார்.

சபேசய்யர் வியப்புற்று முத்திரை வைத்திருந்த அக் கடிதத்தை வாங்கி அப்படியே தன் சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டார். அவருக்கு குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப்பற்றி மிகவும் நல்ல அபிப்பிராயமுண்டாகையால், தக்க காரணமின்றி அவர் அப்படிச் செய்யமாட்டாரென்பதை யறிந்து, மரியாதையுடன்,

"ஸ்வாமிகளே! நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கும் வரையில் நான் அதை வாசிக்கமாட்டேனென்பதை நீங்கள் நம்பலாம்." என்று வாக்களித்தார்.

சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் வண்டிவரவே, எல்லோரும் அதிலேறிக்கொண்டு ராமானுஜத்தின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். அவர்கள் அவ் வீட்டிற்குச் சென்றபொழுது, திண்ணையில் கவலையுடன் மேலும் கீழும் உலாவிக்கொண்டிருந்த ராமானுஜத்தின் தந்தை நடேசமுதலியார் அவர்களைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு, ஒன்றும் புரியாமல், பிரமையுடன் ஸ்தம்பித்து நின்றார். அவருடைய பயத்தையும் குழப்பத்தையும் கண்ட நம் குருஸ்வாமி முதலியாருக்குண்டான சந்தோஷத்திற்களவில்லை. அவ்விருவருக்கும் மனஸ்தாபமுண்டென்பதை ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறோம். ஆகவே, குருஸ்வாமி முதலியார், மிகவும் திமிருடன் தன் விரோதியை நோக்கி,

"முதலியார்வாள்! எனக்கு உங்களுடன் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்." என்று கூறவே, நடேச முதலியார், தன் அருவருப்பையும் பயத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு,

"அப்படியா? உள்ளே வாருங்கள்." என்று அழைத்தார். உடனே குருஸ்வாமி முதலியார், அதற்குள் அங்கு வந்துசேர்ந்த சில போலீஸ் சேவகர்களிடம் இரகஸ்யமாய் ராமானுஜம் அவ்வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஓட எத்தனித்தால் உடனே பிடித்துக்கொள்ளும்படி ஆக்ஞாபித்துவிட்டு, சபேசய்யரையும் குருமூர்த்தி ஸ்வாமிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அட்டஹாஸத்துடன் உள்ளே சென்றார். அவர்கள் அவ் வீட்டின் முன் கூடத்தை யடைந்ததும், நடேச முதலியார் சில நாற்காலிகளைக் கொண்டுவந்து போட்டு, அவர்களை உட்காரும்படி உபசரித்துவிட்டு, சொல்லொணா ஆவலுடன் அவர்களை ஒவ்வொருவராய் உற்றுநோக்கியவண்ணம் நின்றார். அவர், இதற்குள், ஏதோ விபரீதமான காரியம் நடந்துவிட்டதென்பதையும், அதில் எவ்விதத்திலோ தன் மகன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறானென்றும் ஊகித்துவிட்டாராகையால், தான் வீணில் பயந்து தன் தைரியத்தைக் கைவிடுவது பிசகென்று நினைக்க மிகவும் சிரமத்துடன் தன் கலவரத்தை அ[illegible] சபேசய்யருடைய கண்கள் [illegible]களிலும் [illegible]

கொண்டிருந்தன. குருஸ்வாமி முதலியார், எதிரில் சுவற்றில் காணப்பட்ட பல படங்களைக் காண்பித்து, ஸ்வாமிகளை நோக்கி,

"சாமியாரே! இவைகளில் நீர் சொன்ன அம் மற்றொருவன் இருக்கிறானென்று பாரும்." என்று கூறவே, ஸ்வாமிகள், சிறிதும் தயக்கமின்றி ராமானுஜத்தின் படத்தைக் காண்பித்து, "அது இவனென்பதில் சந்தேகமே இல்லை." என்று உறுதியுடன் விடையளித்தார். இதைக் கேட்டதும் நடேச முதலியாருடைய மனம் பதறியது. அவர், மறைக்க இயலாத தடுமாற்றத்துடன்,

"என் மகன் என்னசெய்துவிட்டான்?" என்று கெஞ்சிய குரலில் வினவ, குருஸ்வாமி முதலியார்,

"ஓஹோ! ஊரில் நடந்திருக்கும் விஷயம் உமக்குத் தெரியாதோ? சரி; அதிருக்கட்டும். இப்பொழுது உம்முடைய புத்திரசிகாமணி எங்கே?" என்று வினவினார்.

வரவர, நடேச முதலியாருடைய பயமும் தடுமாற்றமும் மறுபடியும் தோன்றி அதிகரித்துக்கொண்டே வந்ததால், அவர் திகைப்புற்று உடனே விடையளிக்கச் சக்தியற்று தயங்கவே, குருஸ்வாமி முதலியார்,

"ஓய்! நீர் தயங்குவது சந்தேகத்திற்கிடம். உடனே பதிலளியும். அந்தப் பயலெங்கே?" என்று துரிதப்படுத்தினார்.

குருஸ்வாமி முதலியார் இவ்விதம் சிறிதும் அனுதாபமின்றி, ஏளனமாகவும் திமிறுடனும் பேசுவதைக் கண்டதும் நம் ஸ்வாமிகள் வெறுப்புடன் தன் முகத்தை சுளுக்கிக்கொண்டார்.

நிற்க, நடேச முதலியார், மறுபடியும் ஒருவாறு தன் குழப்பத்தை அடக்கிக்கொண்டு, கம்பீரத்துடன், ஸப் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கியவண்ணம்,

[illegible] ங்கவில்லை. இன்னும் நீர் பே[illegible] [illegible] பழய மனஸ்தாபத்தை

"பால வித்யா."

1931ஆம் வருஷம் ஸெப்டம்பர்மீ பஞ்சாங்கம்.

தேதி	த.மீ	வார.	திதி, நக்ஷத்திரம், தியாஜ்ஜியம், யோகம் முதலியன.
1	கசு	செவ்	சது உக ஙஎ, ரேவ கஉ கக, தி 0-0, சி.
2	கஎ	புத	பஞ் ங0-சக, அசு கஎ-ருஉ, [தி கூ-ருரு, தி சங-சஎ, ம, சி.
3	கஅ	வியா	ஷஷ்ட் ஙங-சஎ, பர உஉ-சா0, [❋, தி ருச-ஙங, கார் உ, சி, ம.
4	ககூ	வெ	ஸப் ஙரு-ஙஎ, கார் உகூ-உகூ, [தி 0 ௦, ஸ்ரீஜயந்தி, சி, ம.
5	உ0	சனி	அஷ்ட ஙங-ஙங, ரோ உகூ-0, [கி அ-கக, தி சாங-கக, [வைஷ்ண ஸ்ரீஜயந்தி, அ, சி
6	உக	ஞாயி	நவ ஙரு-ருசு, மிரு ங0-உஉ, தி ருக-உஉ, சி
7	உஉ	திங்	தெ ஙச கங, திரு ங0 உக, தி ருகூ-ருக, சி, அ.
8	உங	செவ்	ஏகா ஙக உ0, புன உசு-உங, சே ங-ஙச தி சஅ-சஉ, சி.
9	உச	புத	துவா உஎ உகூ, பூச உஎ-உஉ, திருஎ-ருஉ சி (தி-து, சிஅ)
10	உரு	வியா	திர உஉ-சஎ, ஆயி உச ஙச, சே க உஎ, தி ருஉ-ருங)
11	உசு	வெ	சது கஉ ஙங, [illegible], ம உ-[illegible], திங-ருரு அமாவா ம, சி.
12	உஎ	சனி	அமா கக-[illegible], பூர [illegible], தி [illegible], சி, ம
13	உஅ	ஞாயி	பிர [illegible], [illegible] [[illegible], அ.
14	உகூ	திங்	திரு [illegible], [illegible], தி உ[illegible], சி.
15	ங0	செவ்	சது [illegible], சித் [illegible], தி [illegible], விநாயகசது, சி.
16	ஙக	புத	பஞ் [illegible], [illegible] [கன்யார ஸ் [illegible], ரிஷிபஞ்சமி, குன்யதிதி, சி
17	க	வியா	ஷஷ்ட் [illegible]-0, அனு ருகூ-உக, [illegible]
18	உ	வெ	ஸப் [illegible] கேட்டை [illegible], தி [illegible], ஜேஷ்டாஷ்ட, ம, அ
19	ங	சனி	அஷ்ட [illegible], மூல [illegible], தி [illegible], தி ரு0-[illegible], சி.
20	ச	ஞாயி	நவ [illegible], பூரா [illegible], தி [illegible], சி, அ.
21	ரு	திங்	தெ [illegible], உத்ரா [illegible], தி [illegible], ம, அ
22	சா	செவ்	ஏகா [illegible], திரு [illegible], தி [illegible], [illegible], சி
23	எ	புத	துவா [illegible], திரு [illegible], தி [illegible], [illegible], சி, ம
24	அ	வியா	திர [illegible], அவி [illegible], தி [illegible], [illegible] [illegible], [[illegible], சி, ம
25	கூ	வெ	சது [illegible], சத [illegible], தி [illegible], [illegible], சி.
26	ய0	சனி	◯ [illegible], பூரட் [illegible], தி [illegible], மஹாளய [விருதம், சந்திரகிரஹணம், ம, சி.
27	கக	ஞாயி	பிர [illegible], உத்ரட் [illegible], தி [illegible], மாதாமஹ [அ.
28	கஉ	திங்	துவி [illegible], ரேவ [illegible], சே 0-[illegible], சி.
29	கங	செவ்	திரு [illegible], அசு [illegible], தி [illegible], சி.
30	கச	புத	திரு [illegible], பர [illegible], தி [illegible], மஹாபரணி, சி, அ.

புரட்டாசி

ராகு			
	14 கன்.சுக்		வி
	17 ,, ரவி		சுக்
	25 ,, புத		புத ரவி
சனி		குஜ	கே